

BEVISSTHETSVITENSKAP KVANTEFYSIKK VITENSKAP

(Hele kapittel 5 fra boka Bevissthetsvitenskap – Selvgransking i Virkelighetens Natur – 33 sider)

- Bevisstheten – det harde problemet i vitenskapen.....**side 1**
- Kvantefysikkens Gåtefulle Implikasjoner.....**side 2**
- Gunaer og Vitenskap.....**side 2**
- Vedanta mot Vitenskap.....**side 2**
- Kvantefysikk og Vedanta.....**side 5**
- Kvantefysikk - Observatøren og det Observerte - Seeren og det Sette.....**side 7**
- Guds partikkel - Vitenskap - Vedanta Bevissthetsvitenskap.....**side 7**
- Rom og Tomrom.....**side 10**
- Vakuum.....**side 10**
- Sinn fra Materie eller Materie fra Sinn?.....**side 11**
- Er Dualitet Virkelig?.....**side 12**
- Kan vi stole på at våre sanser forteller oss sannheten?.....**side 13**
- Hologram og Holografisk Projeksjon nevnt av vitenskapsmenn.....**side 13**
- Utdrag fra Rupert Sheldrake sin bok Morfisk resonans om emnet hologram eller holografi hvor han nevner David Bohm....**side 13**
- Morfisk resonans og naturlover – Intervju med biologen Rupert Sheldrake....**side 15**
- Ervin Laszlo nevner David Bohm og hans teorier om holofelt eller implikate orden i boka Revolusjonen i Vitenskapen....**side 16**
- Vitenskap åpen for konseptet om hologram og holografisk projeksjon....**side 16**
- Paralleller mellom nåværende tankemodeller av holografisk prinsipp i fysikken, Vedaene og Vedanta....**side 16**
- Et Fraktal-Holografisk Univers teori....**side 17**
- Dr. Jude Curri van er en kosmolog, futurist og forfatter om boka kosmisk hologram.....**side 18**
- Stephen Hawking: Hva skjer inni et svart hull er som et hologram.....**side 18**
- Holografisk prinsipp og Skyggen som binder.....**side 19**
- Fra Magasinet Visjon I-2019 om holografi, kvantefysikk, helheten og universets flyt.....**side 20**
- Edgar Mitchell – Kvanteholografisk formalisme.....**side 21**
- Pionærer i kvantefysikken var interessert i Vedaene og Vedanta.....**side 22**
- Kvantevirkelighet.....**side 22**
- Kvantemekanikken inspirert av Vediske skrifter?.....**side 25**
- Mer om Planck Skala - Kvantefysikk - Bevissthet – Vedanta.....**side 26**
- Bevisstheten skaper universet.....**side 27**
- John Hagelin – Bruce Lipton – Candace Pert.....**side 28**
- John Hagelin - Enhetsfelt - Holografisk prinsipp - Ormehull – Bevissthet.....**side 29**
- Bevissthet trenger ingen validering.....**side 29**
- Vedanta dekker alt.....**side 30**
- Om Kvantefysikk, Indianere, Bevissthet og Fremveksten av en Skapelseshistorie.....**side 30**

Bevissthet – Det harde problemet i vitenskapen

Max Planck Nobels prisvinner i fysikk 1918:

«Vitenskap kan ikke løse bevissthemysteriet. Og det er fordi de siste analysene sier at vi er en del av mysteriet som vi prøver å løse.»

Hvordan kan opplevelsen av *hvordan det er* å være deg, av utsyn og tilstedeværelse, smerte og farger, kjærlighet og tenkning, oppstå fra nervebuntene og kjemikaliene i hjernens våte materie? Ingen vet? Gjennom hele tenkningens historie har man forsøkt å besvare spørsmålet om hva bevissthet er og hvordan det oppstår. Filosofene blir ikke enige, og naturvitenskapen har ikke et godt svar, for bevisstheten passer liksom ikke inn i vitenskapens fysikalske verdensbilde. Det er ingen opplagt vei fra vitenskapens utenfra-beskrivelser til vårt indre liv. Det subjektive er utilgjengelig for objektiv vitenskap. I nevrovitenskapen, og i filosofien, kalles dette bare *the hard problem*, og jakten på den

konkrete sammenhengen mellom hjerne og subjektive erfaringer er utropt til «den ultimate intellektuelle utfordring for vårt nye årtusen».

Kvantefysikkens Gåtefulle Implikasjoner

Gunaer og Vitenskap

Student: Er de tre gunaene (energier og kvaliteter) de samme elementene som elektronet, protonet og nøytronet?

Vedanta lærer: Protonet, elektronet og nøytronet er ikke det samme som gunaene i det at gunaene er kreftene eller energiene, som forårsaker den materielle verden. Selv om gunaer er objekter kjent av deg (bevissthet) som protonet, nøytronet og elektronet er objekter kjent av deg, er gunaer forut protonet, elektronet og nøytronet selv om de er mikroskopiske og utgjør stoffet av den materielle virkeligheten, som dukker opp fra gunaene. Protonet, elektronet og nøytronet kan bli sett som metaforer til gunaene i det at sattva er intelligensen bak skapelsen, tamas materien, som skapelsen er laget av og rajas er energien som gir liv. Vedanta har ingen problemer med vitenskap eller kvantefysikk. Som den er anvendt i dag, fokuserer kvantefysikk det meste på den praktiske bruken av teorien og ikke på dens gåtefulle (mystiske) implikasjoner. Siden urgamle tider, har vestlige filosofer og tenkere fra Aristoteles og fremover kommet opp med mange esoteriske spekulasjoner på den fysiske virkelighetsnaturen.

Faktisk var det en student av Aristoteles, Democritus, som påstod at alle objekter er laget opp av i stadig større grad mindre enheter og navngav dem atomer, som betyr den minste enheten. Hva disse store tenkerne gikk glipp av er hva de Vediske forstod mange år forut: at alt (inkludert protonet, nøytronet og elektronet) dukker opp fra og løser seg opp inn i bevissthet, som er forut til alt (inkludert gunaene), og bevissthet kan ikke bli objektifisert.

Den praktiske anvendelsen av kvantefysikk har endret verden, og hvis den er forstått korrekt så peker virkelig kvantefysikk på at den materielle verden ikke har noe substans, og at bevissthet er essensen. I beste fall, når fysikere snakker om bevissthet, ser de den som et persepsjons-objekt, og misforstår det fullstendig ved å anta at sinnet er bevisst eller mer nøyaktig at bevissthet er noe vi har istedenfor noe vi er.

Kvantefysikk er enig med hva Vedaene har sagt hele tiden at det er ingen virkelig skapelse, det er bare en tilsynelatende skapelse. Husk, virkelig som å være definert som det som alltid er tilstedeværende og aldri endrer seg. Det eneste som er kontinuerlig er bevissthet.

Vedanta mot Vitenskap

Denne ideen om å forbedre verden, som en motivasjon for å gjøre noe er ikke en god en og virker sjelden. Det er fordi den grunnleggende forutsetningen at det er noe galt med verden på den måten den er (det er ikke noe galt), som har en underforstått betydning om at den er virkelig, som den ikke er. Når det Totale Sinnet (Isvara) vil fjerne mer ignoranse, vil det skje. Det er ikke noe galt med ignoranse eller dualitet; Den er vakker og veldig intelligent. Ignoranse har ingen begynnelse og er uendelig på det makrokosmiske nivået; den vil alltid være det, fordi bevissthet er evig. Det er fordi ignoranse er en kraft, som eksisterer i bevissthet ellers ville det ikke være grenseløs.

Selv for individet, med en gang personlig ignoranse er fjernet, er ignoranse over for deg. Derimot, forblir maya (makrokosmisk ignoranse) uforandret. Det Totale Sinnets skapelse trenger ikke deg eller et individ til å være opplyst. Selv om alle spiller vår del i det store bildet (dharmafeltet eller makrokosmisk film), er skapelsen uforandret ved tilstedeværelsen eller fraværet av individet, den opplyste eller uopplyste. På det makrokosmiske nivået, når denne livssyklusen er over og denne skapelsen slutter, vil det ikke bli ødelagt. Den vil gå inn i frøtilstand og en vakker dag vil den spire på nytt.

Den er ikke virkelig: hvorfor bry seg med hvordan den fungerer? Det spiller ingen rolle. Hva er medfølelsen for? Den mest medfølelse ting som et individ kan gjøre er å realisere deres sanne natur som selvet og leve fritt i den tilsynelatende virkeligheten. På den måten ærer du deg selv og skapelsen.

Hvorfor bør verden være annerledes enn den er? Bevissthet utviklet Vedanta slik at bevissthet kunne fjerne ignoranse, på den måten den velger å gjøre det for dens egne hensikter. Det er ikke opp til noen individer. Sjekk dine motivasjoner og det viktigste, sørg for at din forståelse av det store bildet er riktig. Du trenger å foreta en passende selvgransking å diskriminere ikke-selvet (individet) fra selvet.

De som lytter til Vedanta er sinn, som har blitt rensket og er dermed kvalifisert til å lytte til den. Vedanta tiltrekker seg bare til et modent sinn, en som har realisert at det er ikke noe å oppnå og bevise i den tilsynelatende virkeligheten.

Vitenskapsmenn spesielt, er intellektuelle og er en del bundet til deres meninger og vil i beste fall prøve å passe inn Vedanta til deres tenkning enn omvendt. Vedanta kommer til de som er klar, når Det Totale Sinnet anser det passende at det gjør det. Det er nåde og nåde er gjort seg fortjent til. Når du vet at du er selvet, ser du alle og alt som selvet og verden er perfekt på den måten den er. Det Totale Sinnet vil endre hva som vil bli endret på, når den trengs å endres på. Det er den eneste handleren, det er ingen andre. Det er hvor vitenskap bommer fullstendig: Den tar ikke hensyn til Det Totale Sinnet (Makrokosmisk Sinn).

I klassisk fysikk sies det at månen er der uansett om man ser på den eller ikke. Men i kvantefysikk er det ikke slik. En observasjonshandling ser ut til å ha en innflytelse på utfallet.

Vedanta sier at begge stemmer. Spørsmålet avhenger av hvor du ser det fra (hvilken virkelighetsorden) og hvem du tar deg selv i å være. Vedanta sier at den tilsynelatende verden har en merkelig ontologisk status i at den verken eksisterer eller ikke er ikke-eksisterende. Vi erfarer den, så den eksisterer, den er ikke virkelig, som betyr at den ikke er alltid tilstedeværende og endrer seg alltid.

Verden oppstår ut av bevissthet, den eksisterer egentlig ikke der ute siden vi erfarer alt i sinnet. Alle objekter består av bevissthet og oppstår av bevissthet, eksisterer avhengig av bevissthet. Dette er lokalisering av objekter-undervisningen. Hvis din orientering er kroppen, er objektene der ute, hvis din orientering er bevissthet, oppstår de ut av deg og oppløser seg i deg.

Vedanta sier noen ganger at det er tre virkelighetsnivåer eller ordener. Og andre ganger to ordener, som nevnt før (satya og mithya). Når persepsjon tar plass gjennom Vasanafiltrene (vasanaer er programmeringer, vaner, tendenser, inntrykk), vil vi se (forstå) det som er tolket av individets preginger. På denne måten har den en subjektiv virkelighet, som er kalt for pratibasika eller jiva srsti, individets skapelse. Det Totale Sinnets/ Makrokosmisk Sinn sin skapelse (Isvara srsti eller viyavaharika), den empiriske virkeligheten, eksisterer selv om hvordan individets sinn ser eller tolker den. På den måten er månen der uansett når du ser den eller ikke, som klassisk fysikk snakker om. Det kan ha forskjellige betydninger for forskjellige mennesker (pratibasika), men månen er månen.

Paramarthika, som er selvets perspektiv, er bare ren bevissthet. Det er ingen objekter, ingen dualitet, bare selvlysende bevissthet. Dette er ikke-dualitetsvisjonen, å se eller forstå at alt er selvet, består av selvet.

Kvantefysikk er det nærmeste vitenskapen har kommet for å finne en vitenskapsmodell til å forklare bevissthet. Så mye vitenskap har prøvd å fjerne kvantefysikk, har den ikke kommet opp med et bedre alternativ, så det er den beste den har. En fysiker vet at kvantefysikken ikke er ufeilbarlig og i beste fall kan bare måle sannsynligheter eller sannsynlighetsstørrelse. Poenget med vitenskap er måling. Et stort problem. Ordet kvante betyr diskontinuitet, hvor det er et fullstendig hopp fra et sett av formler til andre tilsynelatende urelaterte formler.

Københavnstolkningen har sittet fast og kvantefysikk sier at observatøren har en effekt på det observerte. Hvordan ser Vedanta på dette? Igjen, snakker vi om ren bevissthet eller reflektert bevissthet? Fra bevissthetens ståsted er det ingen skapelse og ingenting har skjedd, det vil si ingen observatør, fordi det er ikke noe å observere. Det er bare selvet, ingen objekter. Fra perspektivet av

reflektert bevissthet, ignoranse-opererte maya har gjort det umulige og villeder bevissthet i å tenke at det er begrenset, liten og separat. Med andre ord, selvet fortryllet av ignoranse, bevissthet med subtil kropp (ego-sinn-intellekt verktøy), den tilsynelatende virkeligheten eller mithya. Her har vi Det Totale Sinnets skapelse, og den opererer ifølge spesifikke lover, som i Den Forente Feltteorien (Teorien om alt). Det er ikke et kaos.

Sett fra ignoransens ståsted forklarer disse lovene bevissthetens eksistens. Til en som ser virkelighet som en dualitet, er sinnet hypnotisert av materialisme. For dem ser det ut til at bevissthet må ha utviklet seg ut av materie. Hvis en spør de fleste fysikere om bevissthet inni et Forent Felt vil de flest tro at du er gal og vil bli med en gang fiendtlig til ideen.

Kvantefysikk gjelder den tilsynelatende eller den reflekterte virkeligheten. Inni denne virkeligheten er det forskjellige lover, som gjelder til forskjellige virkelighetsnivåer, som passer til Vedantaundervisningene. Alt har blitt planlagt før noen vitenskapsmenn har satt navnet på noe av det.

Som på Newtonsk, eller klassisk, nivå (vitenskapens verden av billiardkuler og klokker), den empiriske virkeligheten og hva Vedanta kaller for vyavaharika, er lovene forutsigbare og målbare. De samme lovene gjelder alle, med andre ord, de er sann uansett hva din personlige erfaring er.

På atom-og subatomær nivå, den underlige og sprø kvantefysikkverden, gjelder ikke disse reglene lengre. Her starter den materielle verden å forsvinne og det er for det meste tomrom. Da entrer Higgs Bosonpartikkelet, den unnvikende lille tingen som ikke har noe masse, men er kjent for å eksistere fordi den har en elektrisk ladning. De kaller det for Gudepartikkelen, som egentlig er ganske morsomt. Faktisk har en hørt grunner til hvorfor det blir kalt for det på grunn av at vitenskap ikke kan finne det og det gjør dem gale, slik at de refererer det som den fordømte (goddamn) partikkelen. I denne verden har observatøren en effekt på det observerte. Hvem er denne observatøren? Reflektert bevissthet: Vedanta kaller det for pratibasika, den subjektive virkeligheten.

På rent bevissthetsnivå (som hva vitenskapsmannen John Hagelin sier er Planck-skalaen) er det ingen skapelse, bare bevissthet. Vedanta kaller dette for paramarthika, ren bevissthet: hel og fullstendig, ikke-dualitet, grenseløs, uforanderlig, selv-bevisst bevissthet eller selvet, essensen av alt er hva Vedanta kaller det for. Vitenskapsmenn forvirrer ren bevissthet med reflektert bevissthet, det virkelige med den tilsynelatende virkelige. Det er bare en bevissthet. Ren bevissthet er alltid fri av reflektert bevissthet. De er begge bevissthet, men de er ikke det samme, de eksisterer i forskjellige virkelighetsordener, den virkelige og den tilsynelatende virkelige som nevnt. Å forstå identiteten mellom (1) ren bevissthet (2) bevissthet opererer som maya eller ignoranse (Det Totale Sinnet) og (3) bevissthet pluss en subtil Kropp (ego-sinn-intellekt), som er individet. De er alle bevissthet, men en må være veldig klar på hvordan de er forbundet og hvordan og hvorfor de ikke er det samme.

Vedanta blir kalt for ikke-dualitetsvitenskap. Det er ingenting å forbedre og tanken om å finne opp hjulet på nytt er jo egentlig nytteløst. Vedanta er ikke hardt å markedsføre/ selge, fordi den bare appellerer til sinn, som er klar for selvgransking. Når sinnet er klar og modent vil læreren eller veilederen dukke opp og Vedanta vil bli utfoldet.

Amit Goswami har gjort et bra arbeide og er blant dem som en nesten kan kalle for opplyste vitenskapsmenn. Boka Selv-bevisst Univers har jeg lest med stor interesse i fortiden. Selv Goswami er ikke klar på individ-Totale Sinn (Skaper/ Skapelse)-Bevissthet identitet. Det Totale Sinnet (Isvara) er ren bevissthet pluss maya (ignoranse) som skaper dharmafeltet eller verden. Et individ er ren bevissthet (selvet fortryllet av ignoranse) pluss subtil kroppen (ego-sinn-intellekt). Ignoransevirkningen er mithya, den tilsynelatende virkelighet.

Bevissthet er alt som er, den tilsynelatende virkeligheten oppstår ut av den og er totalt avhengig av den, men bevissthet er alltid fri av den.

Vedanta kollapser totalt det subjektive-objektive skillet og oppløser dualitet, som vitenskapen ikke har vært i stand til og vil aldri gjøre det fordi den kan aldri måle bevissthet. Vedanta har planlagt alt tusener av år siden og det er ikke noe å motbevisse, argumentere eller eksperimentere med eller noe å oppdage. Vedanta betyr kunnskapen som slutter søket etter kunnskap.

Amit Goswami sier at bevissthet er den grunnleggende væren eller eksistensen. Professor John Hagelin sier det grunnleggende med Planck-skalaen og Superstreng teorien har vitenskapen bevist dette til å være sant. Nassim Haramein prater også om Planck i sine teorier om fraktalholografisk univers og her er noen få utdrag:

«Kvantefysikkens holografiske prinsipp statuerer at den totale beskrivelsen av et angitt romlig volum kan anses som kodet på en lyslignende overflate som grenser til regionen, akkurat som eventhorisonten av et sort hull. Prinsippet ble først konstruert for å forklare et paradoks der termodynamikkens andre lov syntes å brytes, nemlig i tilfeller hvor et objekt med en bestemt entropi (ordnet informasjonsmengde) absorberes av et sort hull. Objektets entropi ville forsvinne og total entropi vil senkes, noe termodynamikkens andre lov forbyr. Det holografiske prinsipp løser dette problemet ved å beskrive hvordan all energi/ informasjon om et objekt som absorberes av et sort hull i stedet distribueres uniformt utover hullets overflate og bevares som informasjonenheter av Plancks lengde eller «Planck bits». På denne måten kan man anse all informasjon absorbert av et sort hull som lagret holografisk på overflaten i form av abstrakte Planck-piksler, eller bits, og dermed kan vi beregne den totale informasjonsmengden i systemet bare ved å telle Planck-enheter på overflatens areal. Den fraktal-holografiske modellen tar dette prinsippet til neste naturlige steg ved å postulere at informasjonen ikke bare lagres lokalt i ett sort hull, men at det deles med alle sorte hull i universet (og samtlige univers). Med dette resonnementet kan vi ankomme en ny forståelse av hva masse egentlig er, og hvordan universet er grenseløst forbundet.

Konklusjonen er at masse er et resultat av informasjonsutveksling mellom alle protoner i universet. All materie er med andre ord et uttrykk av et underliggende enhetlig felt, der absolutt all informasjon ligger implisitt kodet, lagret holografisk. Rommet er definerende for materie, ikke omvendt. Nå kan vi se nærmere på den underliggende geometrien som dimensjonerer romtidmanifoldet, og definerer størrelsesforhold fra Planck til proton til univers.»

Selv om det er mye opplyste vitenskapelige tilnærmelser idag, klarer ikke vitenskapen å forstå bevissthet den dag i dag.

Tanker er bølgen og havet. Bevissthet er H₂O. Bølgen og havet avhenger av H₂O, men er selv fri for bølgen og havet.

Problemene, som moderne vitenskap har i forståelse av universets opprinnelse er et godt eksempel på dette. Den kan resonnerer seg opp til et visst punkt hvor det forstår at det må være et øyeblikk når skapelsen begynte, men den kan ikke fortelle oss hva skjedde på skapelsens punkt eller før det skjedde. Kvantefysikk, den mest avanserte teorien i fysikken til dags dato, kan ikke gå bakenfor Big Bang, det Store Smellet. Grunnen til dette er at ikke-dualitet, eller singularitet, som er hva vitenskapen kaller ikke-dualitet, er et nivå (det er ingen nivå eller tilstand, men det kan til nød brukes) fra hvor det er ingen informasjon hvor en kan resonnerer seg fra. Hvis det er ikke-dualitet, er det ingen objekter. Vitenskapen vil sitte fast på dette punktet til den forstår hva bevissthet er, som den ikke vil gjøre, hvis ikke selvkunnskap fjerner ignoranse for vitenskapsmannen.

Kvantefysikk og Vedanta

En kan stille seg dette spørsmålet:

Vil det hjelpe kvantefysikk å innlemme konseptene fra Vedanta og gjøre et kvantesprang i riktig retning?

Kvantefysikk er på randen av å etablere ikke-dualitet virkelighetsnaturen. Den grunnleggende dualistiske tilnærmingen av materiell vitenskap, vil imidlertid ikke være i stand å overskride sine egne

begrensninger (med andre ord dens fokus på målbare bevis som et verifiseringsmiddel) for å bevise den grunnleggende ikke-dualitetsnaturen av universet. Det som er ikke-dualitet er definert som grenseløs og hva som er grenseløs er uten kvaliteter og egenskaper og har ingen skisserte bindinger og det som ikke har en skissert binding er ikke underlagt til objektivering eller måling.

Heldigvis må ikke kvantefysikk verifisere virkelighetsnaturen av ikke-dualitet, fordi ikke-dualitet virkelighetsnaturen av ikke-dualitet er en utvilsomt fakta. Hvordan kan tilsynekomsten, som eksistensen av noen objekter være kjent enn bevissthet? De grunnleggende parametre, som ethvert objekt er målt og derfor etablert som et virkelig vesen er tid og rom, som er i seg selv objekter, som er helt avhengig av bevissthet for deres eksistens. Og bevissthet kan ikke ha dukket opp fra en livløs materiell essens, om det er det kausale, subtile eller grove, fordi det bevisste kan ikke dukke opp fra noe som er livløs, et fenomen som av analogi vil likestille det med å oppreise de døde.

Derfor må bevissthet nødvendigvis eksistere forut for eller alt i alt bakenfor parametrene av tid og rom. I slike tilfeller kan det ikke være noe materiell essens enn bevissthet i seg selv, fordi slik essens kunne bli identifisert, som et middel av dens målinger med tanke på tid og rom. Derfor må bevissthet være den ikke-reducerbare essensen av alle eksistenser, den grunnleggende ikke-dualitetsvirkelighet, som er eksistensen eller væren i seg selv.

Selv om det var noe som eksisterte utenfor bevissthet, hvilken forskjell ville det gjøre? Alt som eksisterer i en slik virkelighet ville ha absolutt ingen betydning for vår erfaring, og på denne måten ville det virkelig ikke være verdt vår betraktning på grunnlag av Vedanta. Uansett hvor fascinerende kvantefysikk er, hva vi må huske med tanke på Vedanta er at poenget med selvgransking ikke er å etablere virkelighetsnaturen (ikke-dualitet), men heller oppnå frigjøring fra avhengighet av objekter for lykke. Det vi er etter er moksha, frigjøring fra begrensning og lidelse, ikke enkelt og greit en intellektuell forståelse av virkelighetsnaturen.

En skal ikke avvise kvantefysikken, for dens funn, som har relevans med hensyn til den tilsynelatende virkeligheten. En skal heller ikke å avfeie relevansen av forståelsen av virkelighetsnaturen (ikke-dualitet), for utvilsomme ikke-dualitetsvisjoner, som leverer grunnlaget til selvkunnskap, som er målet av Vedantas selvgransking. Men selv hvis materiell vitenskap var i stand til å etablere virkelighetsnaturen (ikke-dualitet), som en verifiserbar fakta, hva så? Selv om tekstbøker ville gi oss en indirekte forståelse av den ikke-dualitetsnaturen av universet, ville vi forbli salet med ledelseserfaringen. Og lidelse stammer ikke fra vår ignoranse av virkelighetsnaturen (ikke-dualitet), men heller fra vår ignoranse av dens innblanding med hensyn til vår sans av ufullstendighet og utilstrekkelighet og den grunnleggende mangel på evner av begrensede objekter til å levere varig oppfyllelse.

Med andre ord, verdiene av ikke-dualitetsvisjonen er bare enkelt og greit å forstå at alt er laget av samme essensen, men at alle objekter bare er begrenset tidsbundne manifestasjoner av bevissthet, som dukker opp i bevissthet og siden bevissthet i seg selv er evig, er objektene som er laget av det og viser seg inni det midlertidige og ikke i stand til å levere varig oppfyllelse og varig lykke. Kunnskapen av ikke-dualitet vil ikke hjelpe med mindre vi forstår ikke-dualitetsnaturen med hensyn til vår egen natur.

Hvis vi har oppnådd direkte kunnskap om virkelighetens ikke-dualitetsnatur av et kunnskapsmiddel av en systematisk analyse av vår egen erfaring og dermed oppnådd forståelsen at dens natur, vår egen natur, er den varige freden og lykken vi søker gjennom våre jag etter objekter. Det faktum av objektets ikke-dualitetsnatur vil ikke gjøre oss noe godt med hensyn til å fjerne vår selvignoranse: Å fri oss fra vår avhengighet av objekter og dermed gi oss oppnåelsen av moksha, som er essensielt oppdagelsen og gjenvinning av vår sanne identitet som grenseløs bevissthet.

Konklusjonen er at kvantefysikk ikke kan og trenger ikke å bevise eksistensnaturen (ikke-dualitet). Ikke-dualitet står som en åpenbart fakta bare gjennom den gradvise negering (av kunnskapsmiddel eller forståelse) av alle objektive former som projiserer på skjermen av ren bevissthet, som dermed

oppdaget som essensen av alle tilsynelatende objekter og det grunnleggende alltid eksisterende uforanderlige, ikke-dualitetsvirkelighet, som er ens selv.

Kvantefysikk - Observatøren og det Observerte - Seeren og det Sette

Student: Hva er Vedantas forståelse med tanke på det berømte kvantefysikk eksperimentet, som involverer observatøren og den tilsynelatende partikkelen, som oppfører seg som energibølge så vel som en materiebølge?

Læreren: Selvet er ikke i den samme virkelighetsordenen, som observatøren, subjektet, og den observerte partikkelen, objektet. Selvet er upåvirket av materieobservasjonen, og materie er upåvirket av observasjonen av selvet, fordi dette er en ikke-dualitetsvirkelighet og det er bare selvet. I den tilsynelatende virkeligheten ser det ut til at den som ser eller individuell bevissthet, har en påvirkning på eller er påvirket (er påvirket av) materie, fordi de er i samme virkelighetsorden. Bevissthet påvirker ikke virkelighet: Den er alltid fri av den tilsynelatende virkeligheten.

Det er maya, eller gunaene, som manipulerer seeren og det sette, som får det til å se ut som det er en påvirkning. Men når du ser det fra selvets ståsted, er det ingen påvirkning. Nøkkelen er alltid hvilket nivå du ser det fra. Vitenskap objektiviserer bevissthet, tar observatøren til å være virkelig: den tror bevissthet er noe observatøren har istedenfor å være dens sanne natur. Den har ikke diskriminert det virkelige fra den tilsynelatende virkelige, siden det eneste kunnskapsmiddelet den har er sansene.

Forvirringen er mellom satya og mithya, det virkelige med det tilsynelatende virkelige, eller det erfarende vitne med det ikke-erfarende vitne, seeren og det sette, nirguna brahman med saguna brahman. Seeren og det sette er også kalt for vitne og det som er vitnet, hva som er kalt for opaque og det gjennomsiktige vitnet. Opaque vitnet er individet med kvaliteter, som ser på bevissthet gjennom dens preging (vasanaer). Det gjennomsiktige vitnet er ren bevissthet med ingen kvaliteter som preger den og det er vitnet av opaque vitne, det ultimate subjektet.

Det vil være mer passende å si at selvet, bare ser seg selv, og det er hva som kjenner til seeren med referanse til det sette bare når maya opererer. Det selvbevisste selvet viser seg som seeren, men den er egentlig ikke en seer, hvis ikke det å se referer til ens eget selv. Når ignoranse opererer tror individet at seeren (observatøren) er forskjellig fra det sette (observerte): subjektet og objektet er forskjellig. Seeren, (Det Totale Sinnet) er også kjent som saguna brahman og fordi den opererer maya (gunaene) er den ikke villedet av dem, med andre ord ren sattva.

Guds partikkel - Vitenskap - Vedanta Bevissthetsvitenskap

Vitenskap er flott, og en kan ikke unngå å elske det, fordi villedede vitenskapsmenn er også Det Totale Sinnet. Selv om vitenskap skulle hatt sin grunnmur i bevissthet uten selvkunnskap vil det ikke gjøre noe forskjell til den eksistensielle lidelsen av vitenskapsmannen.

Vedanta er en bevissthetsvitenskap, men vitenskapsmenn avviser, med nesten få unntak, det som spirituell vås. Du kan tilnærme bevissthet med intellektet, men du vil bare komme til døråpningen av selvkunnskap og ikke videre. Det Totale Sinnet er veldig streng med slike ting, og du vil ikke komme igjennom døren inntil intellektet har blitt trent til å tenke annerledes og sinnet har utviklet seg til å ønske forskjellige ting, ellers vil ikke Det Totale Sinnet passere deg. Til å ønske forskjellige ting må sinnet bli rensset. Og til å tenke annerledes trenger du å bli undervist. For å bli undervist trenger du rette kvalifikasjoner, og doktorgrad (eller professorgrad) er ikke verdt papiret det er skrevet på i denne skolen. Beklager, vitenskapsmenn!

Intellektuelle er bundet på den måten de tenker på. De er stolte av deres sinn og har investert så mye i dem at ideen av en annerledes tenkemåte blir avvist med en gang. Vedanta er vanskelig å selge, den tiltrekker bare sinnene, som er klare for selvgransking, som er hvorfor kvalifikasjonene er så viktig. Nå nylig har en vitenskapsgren utviklet seg til en mer opplyst tilnærmelse, men selv de mest opplyste vitenskapsmenn objektifiserer bevissthet og forvirrer den tilsynelatende virkelighet, reflektert bevissthet (mithya) med ren bevissthet (satya).

Vitenskapsmenn er ofte ateister, fordi de er, for det meste, en arrogant, selvgod gjeng, som har forfengeligheten til å tro at det er ingenting større enn deres små begrensede sinn, slik som en Skaper, for eksempel (ikke tenk på ren bevissthet). Å forstå bevissthet er nyttig bare hvis det hjelper en til å forstå forskjellen mellom det virkelige (det som er varig og uforanderlig) og det tilsynelatende virkelige (det som ikke er varig og endrer seg alltid), og at alt i den tilsynelatende virkelighet kommer fra Isvara/ Det Totale Sinnet, inkludert vitenskapelig forståelse.

Med mindre vitenskapelig funn er forstått fra et ikke-dualitets perspektiv, er de ikke i stand til å gjøre denne forskjellen. Vitenskap er bare et kunnskapsmiddel til objekter. Det er intet poeng i å prøve å komme igjennom hos vitenskapsmannen. Krishna sier i Bhagavad Gita: «La ikke den vise forstyrre sinnene av den ignorante». Det er intet behov for å fikse på noe i verden: Det Totale Sinnets skapelse er perfekt på den måten den er, og vitenskapsmenn har dens plass i showet.

Selv om vitenskap fortsatt er interessant, siden det er fasinerende å se hvordan Det Totale Sinnet åpenbarer skapelsens hyllest til menneskesinnet: har min interesse dalt, når jeg fant Vedanta fordi jeg forstod at alle svarene til eksistensen rommes i Vedaskriften, og ikke noe annet sted. Slutten på søken. Det gir ingen forskjell for moksa å ha kjennskap til vitenskapelig fakta om objektenes verden. Faktum er at den kan være et hinder i det at en blir fanget til å tro at vitenskap har svarene eller at en er mer intelligent hvis en forstår vitenskap, som en ikke er. Vitenskap kan gi deg kunnskap av objekter og hvordan skapelsen fungerer, men selv med all vitenskap i verden vil ingen person fullt ut forstå Det Totale Sinnet.

Problemet med vitenskap er at det representerer sinnets beste innsats til å finne ut den objektive sannheten av den materielle virkeligheten, inni grensene av den tilsynelatende virkeligheten. Den kan ikke gå ut av den tilsynelatende virkeligheten uten selvkunnskap. Vitenskap tar ikke og kan ikke ta maya eller Det Totale Sinnet i betraktning, og har derfor ikke midler til å diskriminere mellom hva som er virkelig eller hva som er tilsynelatende virkelig. Vitenskap tror objekter er virkelige. Vedanta har ikke noe strid med vitenskap som et kunnskapsmiddel for objekter. Men den er ikke gyldig kunnskapsmiddel til bevissthet, fordi vitenskapen er mangelfull, en fange av en metodikk, som er alene basert på persepsjon og slutning av objekter.

Selv om bevissthet tilnærmer seg forståelse av bevissthet, er den fortsatt bundet til dens vitenskapsteori, sansene. Det er på den måten begrenset til tolkninger og antakelser iboende i dens metodikk. Følgelig, på sitt beste kan den bare objektivisere bevissthet, å se noe vi har istedenfor hvem vi er. Vitenskap er alt om måling og bevis, og bevissthet er den eneste tingen i virkeligheten, som ikke trenger bevis, fordi det er selvvinnlysende. Jeg mener, hvordan vet du at du vet eller vet hva du ikke vet? Det betyr vel at du er bevisst? Problemet er forståelse av hva det betyr å være bevissthet istedenfor å tenke at du (sinnet) er bevisst.

Bevissthet er også den eneste tingen som ikke kan bli studert eller målt, fordi det er subjektet og ikke objektet. Den kan ikke hoppe over gjerdet (snakker metaforisk, fordi det er ingen gjerder siden bevissthet er alt som er) og bli et objekt, selv om all objekter, subtile og grove oppstår i bevissthet.

Anekdotisk sett var Higgs Boson (tilsynelatende) først referert til i frustrasjon som «goddamn» fordømte partikkelen, fordi fysikere kunne ikke finne den, men spekulerte at det måtte eksistere. Dette navnet endret seg til Gudepartikkelen, fordi av partikkelen sin spirituelle implikasjoner, mest til ergrelsen for vitenskapsmenn, som foretrakk det offisielle navnet, og spesielt til mannen som først spekulerte om dens eksistens (Peter Higgs), som må ha vært absolutt lite festlig, siden han er en erklært ateist. Peter Higgs foreslo hans ideer for 50 år siden og det har ikke vært før nå at teknologien endelig har identifisert bosonet.

I en lekmanns terminologi er Higgs Boson en subatomær partikkel, som forskere lenge har mistenkt for å eksistere, men kunne ikke finne den, fordi den ser ikke ut til å ha masse, ingen volum og ingen vekt, de kunne bare spore dens fotavtrykk (så å si). Grunnen til at de visste at den måtte eksistere er at

de hadde funnet ut at noe måtte være ansvarlig for å gjøre at partikler holder sammen til å danne masse. Higgs er vanskelig å observere, fordi det er veldig ustabil og bryter sammen veldig raskt. Ved Large Hadron Collider (LHC, verdens største og kraftigste akselerator) (CERN), akselerer protoner til nesten lyshastighet og slår seg sammen. I en av hver 10 milliarder kollisjoner, vil en Higgs boson bli dannet. Hvis en er dannet, kan den ikke bli observert direkte, fordi den eksisterer i så korte mellomrom av tiden før den bryter sammen. Vitenskapsmenn tar opp restene av kollisjonen og jobber bakover, setter sammen hvor partiklene kommer fra nedbrytingen av the Higgs.

Vitenskapsmenn vet nå at Higgs bosonet i bunn og grunn holder universet sammen. Den skaper et felt, som tillater partikler i å binde sammen til å forme ting, som stjerner og planeter m.m. Den er som skapelsens kosmiske magiske lim, selv om den er så uhandgripelig i seg selv. Alle ting består av subatomære partikler, og forskjellige subatomære partikler er ansvarlig for å gi materie forskjellige egenskaper. En av de mest mystiske og viktige egenskaper er masse. Men hvorfor kunne ikke masse bare antas som gitt? Et så enkelt spørsmål, men veldig dypsinndig, at mange ikke en gang tenker å spørre det. Ja, hvorfor?

Hvis vitenskap bare kunne rådføre seg med sampradaya (tradisjonell Vedanta), kunne vi forklare dette ganske enkelt med undervisningen på panchikarana, hvordan materie formes via gunaene. Materie formes når maya manifesterer og de tre gunaene oppstår fra bevissthet. Sattva guna (intelligens) er bak og iboende i skapelse, rajas guna er ansvarlig for handling eller projeksjon, tamas guna er ansvarlig for fysisk essens.

Pancikaranaundervisningen, som Vediske seere har kjent til i tusener av år, er dyp, elegant og forbløffende i dens detaljerte bredde av forståelse, men dessverre ukjent for vitenskapsmannen. Likevel, Det Totale Sinnet liker å holde på hemmeligheter, slik at noen av de veldig fine detaljene av skapelse blir kjent bare når tiden er inne. Gud spiller ikke terning med universet, som Einstein med rette kunngjorde. Alt i skapelsen er perfekt, briljant og intelligent laget av Det Totale Sinnet. Oppdagelsen av Higgs Boson som med kvantefysikk presenterer et nytt paradigme av tenkning om objektene verden, fra vitenskapelig ståsted. Den modellen er kalt for Higgs-mekanisme.

Higgs-mekanismen er alt om å forstå masse, som ikke er det samme som volumet eller vekten. (legg merket til at masse er den egentlige mengden av stoff, som rommer i en kropp: Volumet er så mye rom kroppen tar opp og vekten er kraften anvendt av gravitasjon på det objektet) Masse, volum og vekt er målt enten i metrisk eller standard systemer av måling, som er den samme overalt. Masse skiller seg ut, siden den er uavhengig av alt på og utenfor planeten, mens derimot vekt er forskjellig på jorden eller i rom fordi gravitasjon er ikke den samme overalt. Noen partikler, som protoner og nøytroner, har masse. Andre, som fotoner, har det ikke.

Selv om mange tror at Higgs Boson eller Gudepartikkel, er partikkelen som gir masse til andre partikler, og på denne måten skaper materie, er det ikke teknisk korrekt. Mer presist, er partikkelen en kvantifisert manifestasjon av et felt (Higgs feltet) som genererer masse gjennom dens interaksjon med andre partikler.

Mange Higgs bosons klumper seg sammen og utgjør Higgsfeltet. Higgsfeltet er et usynlig energifelt presentert gjennom universet. Det er substansen som fyller alle rom-tid, som kom til syne ved universets fødsel og har handlet som sin egen energikilde siden da. Uten Higgsfeltet, ville universet bare være en mengde individuelle partikler, som suser rundt ved lysets hastighet: ingen atomer av noe slag ville eksistere, slik at materiestubstansen ikke ville være i stand til å forme. Siden Higgsfeltet er overalt, reiser partikler gjennom det hele tiden. Derimot, vil partikler med større masse interagere mer med Higgsfeltet enn partikler med mindre masse. Dette forklarer hvorfor to partikler, som er av samme størrelse kan ha forskjellig masse.

Vitenskapsmenn har bevist eksistensen av Higgs Bosonet for noen år siden (takk til milliard dollar CERN partikkelakseleratoren bygget i Sveits for dette ene målet), og nå låner dens oppdagelse støtte til Standard-modellen av partikkelfysikk, eller de kjente lovene av partikkelfysikk, som

vitenskapsmenn tror regjerer de grunnleggende materiens byggesteiner. Hvis de bare forsto Det Totale Sinnet (Makrokosmisk Sinn)!

Higgs Bosonet høres ut som en flott metafor for bevissthet, siden den ikke bare gjennomtrenger all materie, men grov materie ville ikke manifestere uten den. Som med rom, som gjennomtrenger all materie og uten den ville ikke materie ha noe å eksistere i. Bortsett fra, så vel så det er mystisk og alt gjennomtrengende som Higgs Bosonet er, sammen med rom, er det et annet objekt kjent til bevissthet. Med all liv, oppstår i bevissthet, består av bevissthet og eksisterer avhengig av bevissthet. Uten bevissthet er det ingen Higgs Boson eller noen andre partikler og derfor ingen rom, ingen materie og ingen univers.

Siden dens oppdagelse for noen år siden, har partikkelen laget bølger i fysiker-miljøet med alle slags erklæringer bundet til den. Nå som vitenskapsmenn har målt partikkelens masse viser Higgs bosonet seg å være den presise massen som trengs for å holde universet på randen av ustabilitet. Men fysikere sier at den delikate tilstanden etter hvert vil kollapse og universet vil bli ustabil, som vil lede til dens bortgang. Nå kan de gjøre mange beregninger, inkludert en som ser ut til å vise universets ende. Det er på samme måte som om vitenskapsmennene snublet over Det Totale Sinnets signatur på den Kosmiske blåkopi av skapelse, men de vet ikke hva det betyr, fordi de ikke anerkjenner en Skaper eller forstår bevissthet. De er så nærme, men så langt borte likevel fordi de vet ikke at selv om universet eksisterer er den ikke virkelig. Så mye som vitenskapsmenn ville bevise ellers, som at universet eksisterer i tid, hadde den en begynnelse og må ha en slutt. Og bevissthet vil være der å vitne den.

Rom og Tomrom

«Rom er ikke tomt. Det er fullt i motsetning til et vakuum, og er grunnlaget for eksistensen av alt, inkludert oss selv. Universet er ikke separat fra dette kosmiske energihavet.»

-David Bohm

Det er interessant at kvantefysikk stopper ved rom når Vedanta fortsetter til neste steg, bevissthet, som vitenskap ikke gjør. Siden de er materielle vitenskapsmenn, kan de ikke det.

Tomrommet er bare et objekt. Tomrommet er selvet uten diskrete objekter. Tomrommet er ikke bevisst. Det er ren materiell refleksjon av ren bevissthet i Mayaspeilet. Den er kjent av deg, ren bevissthet. Når du erfarer det, ignorerer du faktumet at du, reflektert bevissthet, er også et objekt. Slik at du tror at du erfarer tomrommet, mens derimot deg, ren original bevissthet, egentlig vitner dette tomrommet.

Rom er en bra metafor for det altgjennomtrengelige selvet.

Nassim Hameins livslange studie av romtidens geometri har ledet til utgivelsen av flere vitenskapelige artikler der han presenterer en ny forståelse av Einsteins feltligninger og universalkreftenes mekanikk. Teorien omfatter både *holografiske* og *fraktale* prinsipper og har derfor blitt kalt *Holofraktografisk Univers*, eller ganske enkelt *Fraktalholografisk Univers*.

Vakuum

Tomt rom vakuum er unikt i den forstand at det finnes absolutt overalt. Det fyller rommet mellom kvarker, protoner og elektroner såvel som planeter, galakser og univers. Vakuumet utgjør 99,99999 % av atomet og dermed kan vi egentlig si at alt vi ser rundt oss i all hovedsak er tomt rom intethet. Naturlig nok har vakuumet i årtusener vært en kilde til fascinasjon blant filosofer og fysikere da det rent logisk og intuitivt sett utgjør virkelighetens lerret eksistensens rom. Da forskere i moderne tid tilnærmet seg dette lerretet teoretisk, med matematikkens og fysikkens terminologi, fant de ut at det innehar et *endeløst* energipotensiale. Svingninger i vakuumet, *vakuumfluktasjoner*, kan nemlig fylle et avgrenset rom med uendelig finere og finere grader av vibrasjon, og ettersom hver lille vibrasjon er et energetisk uttrykk må vakuumet sies å besitte absolutt energi. I den forstand er det matematisk påvist uendelighet både relativistisk, i Singularitet, og kvantemekanisk, i vakuumtetthet, men konvensjonell fysikk ser likevel ingen sammenheng mellom disse. I lys av den fraktalholografiske

modellen derimot kan vi forstå vårt univers som *innsiden* av et sort hull som en singularitet og dermed følger det naturlig at vakuumet besitter uendelig energitetthet. Altså at vakuumet *er* Singulariteten. La oss se hvordan:

I sentrum av torustopologien presentert ovenfor finner vi intethet null volum, null dimensjon punktet der ekstrem romtidkurvatur utligner alle krefter og etterlater et nullpunkt for energi. I singulariteten reduserer romtidens geometri til et *minimum* antall vektorer for stabilitet og maksimal symmetri, hvilket resulterer i en perfekt matematisk balanse, best beskrevet geometrisk som de tolv konvergerende linjene av et «kuboktaheder» (cubeoctahedron).

Her utlignes alle krefter i komplett ekvilibrium og skaper stillhet, intethet det absolutte nullpunkt, også kalt vakuum. Dette gjør at vakuumet praktisk talt er et fullstendig stabilt, superledende, superflytende enhetlig medium med uendelig energipotensiale og nontemporal, nonlokal forbindelse med alle andre steder i universet, med andre ord; en Singularitet i ordets sanneste betydning, og den eneste definisjonen av ordet som gir mening. Logisk sett kan vi nemlig ikke omtale singularitet som forbundet med avgrenset sted eller tid. En gang singularitet alltid singularitet overalt; det er den ubønnhørlige regelen som all moderne fysikk forsøker å sno seg unna. Uendelighet er overalt. Etersom all kurvatur i romtiden ender i dette punktet er det ubetydelig *hvor* utsiden av eventhorisonten ser ut til å befinne seg i tredimensjonalt rom. Singulariteten er Kosmisk og felles for alle systemer uansett størrelse, uansett romlig lokasjon i vårt eget eller noe annet univers. I så måte kan to atomer, eller to mennesker, tilsynelatende være adskilt med millioner av lysår mens de bak sin eventhorisont, i sin kjerne, er ett og samme fenomen; den Kosmiske Singulariteten forbinder alt.

Sinn fra Materie eller Materie fra Sinn?

Vedanta lærer: Materie kommer ikke til å konfigurere seg selv, fordi den er ikke bevisst. Hvis du sier at materie er bevisst, hvorfor kaller du det for materie? Enkel observasjon viser at dette er et selvbevisst univers.

Student: Kvantefysikk leder til partikkelverdenen og strenger som viser seg og forsvinner inn i et energifelt, og materie og energi er det samme, men i forskjellige former. Dessuten kan ikke energi bli skapt eller ødelagt. Derfor kan ikke materie bli ødelagt eller bli skapt.

Vedanta lærer: Ja, fordi det er egentlig evig bevissthet, som ser ut til å bevege seg. Ignoranse om skapelsen skyldes binding til sansene, som det eneste gyldige kunnskapsmiddelet.

Student: Swami Paramarthananda brukte termodynamikkloven i forbindelse med Gaudapada til å avsløre at det er ingen skapelse ifølge Sankhya filosofi, og selvfølgelig fjernet Gaudapada også oppfatningen av årsakløs årsak, med andre ord prakriti.

Vedanta-lærer: Hvis vi tar kausalitetsideen seriøst da er den årsakløse årsaken, som egentlig ikke er en årsak, fordi virkelighet er ikke-dualitet, bevissthet. Det er et ordproblem, som avhenger av definisjonen av prakriti (naturen, skapelsen). Hvis den er materiell, vil den ikke skape noe. For at noe skal skje, en skapelse, trenger du to faktorer, en intelligent agent (naimittika karanam, eller bevissthet) og noe som agenten handler på (upadana karanam, eller materie). Det er derfor Vedanta oppfinner Det Totale Sinnet/ maya. Gud, Skaperen, er et konsept. Den har bare en hensikt hvis skapelsen har en hensikt. Og skapelsen har bare en hensikt så lenge du ikke forstår virkelighetsnaturen av ikke-dualitet.

Student: For å gå tilbake til materie/ bevissthet hypotesen, så står vi igjen med energifelt fra hvor all materie oppstår og som i sin tur produserte bevissthet og dette energifeltet er nityam, med andre ord årsaksløs.

Vedanta-lærer: Ja, men egentlig er ikke feltet årsaksløs ifølge Vedanta. Feltet er forårsaket av den som har kjennskap, fortryllet av ignoranse. Den er ikke bevissthet heller. Den ser ut til å være det på grunn av nærhet til bevissthet. Den er egentlig ikke nær til bevissthet, den er bevissthet.

Ignoranse er et uvanlig fenomen: Den skaper ikke bare hva som er umulig mulig, men den får alt til å være baklengs. La vitenskapsmenn tenke at bevissthet utviklet seg ut av materie hvis det behager dem. Det ser logisk ut helt til du prøver å forstå den. Den viser at vitenskap er på lik linje med religion i det som er dens hypotese, og noen ganger er dens sannheter, litt mer enn bare trossystemer, som ikke tåler å bli gransket.

Student: Spørsmålet som da gjenstår er, hvor kom all energien fra? Det åpenbare svaret: Det Store Smellet (Big Bang). Nytt problem: Hvordan skjedde det, siden det er en hendelse i tid?

Vedanta-lærer: Hva som er kalt for energi er egentlig bevissthet som tilsynelatende beveger seg. Den ser ut til å bevege seg (som partikler eller bølger), fordi den er observert gjennom et instrument, som er i tid, sinnet/ sansene. Den kommer fra, eller er skapt, av et sinn som er ignorant av bevissthetens natur. Til å formulere det på en litt annerledes måte, bevissthet fortryllet av maya identifiserer seg med sinnet/ intellektet, som er i tid, og dette produserer bevegelse/tilsynkomsten.

Dette er dristhi-srithi vada, den er der, fordi jeg er her. Når sinnet er koblet ut, men ikke sover (samadhi) stopper bevegelsen og når den er reaktivert, begynner bevegelsen. Sinnet/ intellektet er et upadhi, en betingelse eller begrenset tilbehør. Du ser på et klart vann i et blått glass og den ser ut til å være blå. Tid er relativ til sinnet. Den er bare et konsept. Når du ser fra bevissthetens ståsted eksisterer ikke tid. Uten tid kan du ikke ha en skapelse.

For å repetere, problemet med materie-forholdet til bevissthet avhenger av definisjonen av materie. Er materie livløs eller er den bevisst? Hvis den er bevisst, hvorfor har vi da to forskjellige ord? Materie er livløs. Den er ikke i stand til kunnskap. Den eksisterer (sat), men den vet ikke at den eksisterer (chit). Hvordan kan bevissthet utvikle seg ut av materie? Vitenskapelige materialistutviklingsider gir ingen mening fra dette ståstedet. Hvis det var et Big Bang/ Det Store Smellet, måtte noe eller noen (Gud) gjøre smellet. Materie er ikke i stand til å smelle, fordi den er livløs. Atombomben er bare farlig når et bevisst vesen trykker på knappen.

Er det mulig for materie å utvikle seg tilsynelatende ut av bevissthet, hvis vi bringer ignoranse i ligningen. Bevissthet er grenseløs. Det betyr at den har alle krefter. Hvis den ikke har kraften til å glemme hva den var ville den ikke være grenseløs. Ignoranse derimot, er ikke grenseløs, som betyr at den slutter når kunnskapen åpner. Når, enten gjennom en tilfeldig åpenbaring eller gjennom en yogapraksis (chitta vritti nirodha) eller gjennom Vedanta pramana (kunnskapsmiddel), opererer ikke sinnet lengre, som ens eget kunnskapsmiddel, men sover ikke, det er klart at det er ingen skapelse, den er bare en sinnsprosjeksjon.

Når du starter i maya og tar verden for å være virkelig og du sporer tilbake til begynnelsen, kan du ikke løse forholdet mellom bevissthet og materie, fordi den som gjør granskingen, intellektet er i maya. Den presenterer seg som begrenset i kunnskap (avidya, ignoranse). Slik at den ikke kan forstå ens egen årsak, som er grenseløs bevissthet. En lyspære skinner, men den opplyser ikke elektrisiteten som er blitt transformert inn i lyset til pæren. Men når ignoranse er fjernet, kan intellektet, som egentlig er bevissthet hele veien, se klart at det ikke er en virkelig skapelse. Den er mithya, tilsynelatende.

Er Dualitet Virkelig?

Dualitet er ikke ikke-eksisterende. Det er enkelt og greit ikke virkelig, selv om den viser seg tilsynelatende virkelig for våre sanser. Når jeg ser et tre for eksempel, ser det ut til å bli et erfarende objekt lokalisert i tid og rom borte fra meg. Kvantefysikk, imidlertid, er uenig. Den sier at objektene som virker å være borte fra oss er ikke der som de viser seg å være. De er projisert av våre sanser. For å komme til denne konklusjonen, bruker den instrumenter til å måle atferden og bestanddelen av objektenelementene, og slutning for å fjerne dem.

For eksempel, kan du fjerne en skjorte ved å se på den fra nivået av bomullen som er dens bestanddel.

Du kan eliminere bomullen ved å se det fra ståstedet av elementærpartiklene den er laget av, fra atomer og ned til bosons. Du kan løse opp det mest subtile bestanddel til rom, som den viser seg i. Derfor er objekter bare tomt rom, som viser seg som solide objekter. De er ikke virkelige, som betyr at de viser seg og forsvinner. Objekter ser ut til å eksistere når de tilsynelatende viser seg og de ser ut til å slutte å eksistere når de ikke gjør det. Faktumet er at alle objektene, som viser seg igjen betyr at de ikke egentlig forsvant; de var tilstede underbevisst, men uten at individet erfarte det. Når de viser seg til individet, viser de seg som tanker, som er gitt navn.

Dualitet er objektserfaringene borte fra meg, og ikke-dualitet er kunnskapen om at objektene er ikke separat fra meg. De er ikke separate, fordi objekter er bare tanker. Tanker er kunnskap, og kunnskap er den observerende bevisstheten, fordi du kan ikke ha tanker med mindre du er bevisst. Når du er død, tenker du ikke.

Igjen, forteller kvantemekanikk oss at materielle objekter, som våre sanser forteller oss ikke endrer seg, er i kontinuerlig endring. Med en gang vi krysser bindingen av det såkalte virkelige og kalkulererte objektverden, den tilsynelatende solide materievirkeligheten viker plassen for mer og mer subtile energier, som ikke kan bli målt nøyaktig og hvor kommer de fra? Vitenskap kaller det for enhetsfeltet. Vedanta kaller det for ikke-dualistisk bevissthet, Selvet, Eksistensens substans. Den tilsynelatende begrensede bevisste entiteten jeg tror jeg ikke er forskjellig fra den.

Kan vi stole på at våre sanser forteller oss sannheten?

Donald Hoffman hevder at selv om vi bør ta våre persepsjoner seriøst, bør vi ikke ta dem bokstavelig. Hvordan er det mulig at verden vi ser ikke er objektiv virkelighet? Og hvordan kan våre sanser være nyttig hvis de ikke kommuniserer sannheten? Hoffmann stiller disse spørsmålene og svarer på dem og andre i boka si.

Helt siden menneskeheten har gått på jorden, har naturlig seleksjon favorisert persepsjon, som gjemmer sannheten og veileder oss gjennom nyttige handlinger, former våre sanser til å holde oss i live og reproducere. Vi observerer en bil i fart og går ikke foran den: Vi observerer muggsopp på brød og spiser det ikke. Disse inntrykkene er ikke objektiv virkelighet. Som et mappikon på skrivebordsskjermen er et nyttig symbol istedenfor en ekte representasjon over hva en datamaskins fil ser ut. Vi ser at objekter hver dag bare er ikoner, som tillater oss å navigere i verden forsiktig og praktisk.

Implikasjoner av virkeligheten i denne oppdagelsen er stor. Fra å undersøke hvorfor moteklærdesignere skaper klær som gir illusjonen av en mer attraktiv kropp til å studere hvordan bedrifter bruker farge til å fremkalle spesifikke følelser hos forbrukere, og til og med demontere oppfatningen om at romtid er objektiv virkelighet. Boka til Hoffmann, «The Case Against Reality» våger å stille spørsmål ved alt vi trodde vi hadde kjennskap til om verden vi ser.

Hologram og Holografisk Projeksjon nevnt av vitenskapsmenn

Utdrag fra Rupert Sheldrakes bok Morfisk resonans om emnet hologram eller holografi hvor han nevner David Bohm:

Den mest populære analogien for distribuert lagring av hukommelse er holografi, en form for linsefritt fotografi hvor interferensmønstre lagres som hologrammer, som igjen kan rekonstrueres til det opprinnelige bildet i tre dimensjoner. Hvis en del av hologrammet ødelegges, kan likevel hele bildet rekonstrueres fra det som er igjen, men med dårligere oppløsning. Helheten er tilstede i hver enkelt del. Det kan høres mystisk ut, men det grunnleggende prinsippet er enkelt. Når du ser utover, tar øynene inn prøver av lys fra alle deler av landskapet foran deg. Lyset som absorberes av øynene, er bare en liten del av det lyset som er tilgjengelig, og likevel ser du alt rundt deg. Hvis du flytter deg

noen meter, kan du fortsatt se alt fra der du står, selv om øynene nå plukker ut lysbølger fra et annet sted. På lignende måte er helheten foldet inn i hver del av hologrammet. Slik er det ikke med et vanlig fotografi; river du vekk halve hologrammet, kan du fortsatt gjenskape hele bildet.

Men hva hvis holografiske bølgemønstre ikke får minnet til å lagres i hjernen i det hele tatt? Pribram kom senere til denne konklusjonen. Han tenkte da på hjernen som en bølgeform-analysator heller enn som et lagringssystem og han sammenlignet den med en radiomottaker som plukker opp bølgeformer fra den implikate orden og dermed gjør dem eksplikate. Dette aspektet av Pribrams tenkning var inspirert av David Bohm, som tenkte seg at hele universet kunne være holografisk, i den forstand at helheten var foldet inn i hver del.

Ifølge Bohm er den observerte eller manifeste verden den eksplikate eller utfoldte orden, og denne fremstår fra den implikate eller innfoldte orden. Bohm tenkte seg at den implikate orden bærer på en form for minne. Det som skjer ett sted, blir introjisert eller injisert i den implikate orden, som potensielt er til stede overalt. Når så den implikate orden folder seg ut til den eksplikate orden, vil dette minnet påvirke det som skjer og gi prosessen egenskaper i likhet med morfisk resonans. Med Bohms ord vil hvert øyeblikk inneholde en projeksjon av re-injiseringen av tidligere øyeblikk, som utgjør et slags minne, slik at dette resulterer i et generelt motstykke til tidligere former.

En gang i fremtiden kan morfisk resonans være innearbeidet i en utvidet versjon av kvanteteorien, noe Bohm også antydte. Ingen av oss vet i dag. Hvordan kan morfisk resonans forklares? Er et åpent spørsmål. I lys av debatten om hvorvidt det finnes hukommelsesspor, kan vi spørre om morfisk resonans eller minnet i en implikat orden stemmer bedre overens med kjensgjerningene enn sporteorien.

Sporteorien sier at hukommelse lagres materielt i hjernen, f.eks. som kjemikalier i synapsene. Alternativet er resonansteori, hvor endring overføres ved resonans fra lignende mønstre i fortidig aktivitet. Vi går ikke rundt med minnet i hodene våre, derimot tuner vi oss inn, stiller oss inn på oss selv i fortiden. Resonans i minne og hukommelse inngår i en mye videre hypotese. Hypotesen om morfisk resonans ser for seg en resonans av vibrerende aktivitet i alle selvorganiserende systemer, på tvers av rom og tid. Morfisk resonans underliggjer vaner i vid forstand, vaner av krystallisering og proteinfolding. Den ligger også bak arvelighet av morfogenetiske felt og instinktiv atferd. Den har en sentral rolle i læring og overføring av læring. Morfisk resonans gir oss en ny måte å se hukommelse på. Det er minst fem slags erindring eller hukommelse: tilvenning eller vanedannelse, sensibilitering, atferdshukommelse, gjenkjennelse og gjenkallelse.

Morfisk resonans - oppsummert går denne hypotesen til Sheldrake på:

1) Selvorganiserende systemer, inkludert molekyler, celler, vev, organer, organismer, samfunn og sinn eller mentale strukturer, er vevet og sammensatt av hierarkier eller holarkier av holoier eller morfiske enheter. På hvert nivå er helheten mer enn summen av delene, og disse delene er selv helheter sammensatt av deler.

2) Helheten på hvert nivå er avhengig av et organiserende felt klart et morfisk felt. Dette feltet er inni og rundt det systemet det organiserer; det er et vibrerende mønster av aktivitet som interagerer med systemets kvante- og elektromagnetiske felt.

Den felles betegnelsen morfisk felt inkluderer:

- a) Morfogenetisk felt som former utviklingen til planter og dyr.
- b) Adferds- og sansefelt som organiserer bevegelser, faste handlingsmønstre og instinkter hos dyr.
- c) Sosiale felt som forbinder og koordinerer adferden til sosiale grupper.
- d) Mentale felt som ligger bak mental aktivitet og former sinnets vaner.

3) Morfiske felt inneholder attraktorer (mål) og chreoder (tilvante adkomstmuligheter til målene), som guider systemet til angitt tilstand, opprettholder dets integritet og stabiliserer det vis-a-vis forstyrrelser.

4) Morfiske felt formes gjennom resonans fra alle lignende tidligere systemer, og inneholder derved en samlet kollektiv hukommelse. Morfisk resonans betinges av samsvar og svekkes ikke av avstand i tid eller rom. Morfiske felt er lokale, inni og rundt systemene de organiserer, mens morfisk resonans er ikke-lokal.

5) Morfisk resonans innebærer en overføring av form eller innform-ering, fremfor en overføring av energi.

6) Morfisk felt er sannsynlighetsfelt, på samme måte som kvantefelt, og de virker ved å prege mønstre inn i ellers vilkårlige hendelser i systemer under deres innflytelse.

7) Alle selvorganiserende systemer er influert av selvresonans fra deres egen fortid; en fortid som spiller en sentral rolle i å opprettholde halonets identitet og kontinuitet.

Denne hypotesen lar spørsmålet stå åpent om hvordan morfisk resonans faktisk virker. Det er flere muligheter. En er at overføring av informasjon skjer gjennom det fysikeren David Bohm formulerte som den implikate orden. Den implikate eller innfoldte orden er utspring for den verden vi kan observere - den eksplisite eller utfoldte orden - hvor ting er lokalisert i tid og rom. I den implikate orden er alt innfoldt i alt, ifølge Bohm.

Eller: Resonans kan skje gjennom kvantevakuumfeltet, også kjent som nullpunktenergifeltet, som formidler alle kvante- og elektromagnetiske prosesser.

Eller: Systemer som ligner hverandre, kan være forbundet gjennom skjulte ekstra dimensjoner, som finnes i streng- og M-teori.

Eller: Kan hende morfisk resonans må spores gjennom nye former for fysikk vi ennå ikke kjenner noe til. Denne hypotesen er i høy grad testbar, og forskningsmateriale fra mange kanter støtter allerede opp under den.

Morfisk resonans og naturlover – Intervju med biologen Rupert Sheldrake

– Det folk særlig forbinder med deg er ellers din teori om morfologiske eller morfogenetiske felt. Hva er egentlig det?

– Den grunnleggende ideen er at det finnes en form for hukommelse i naturen. Det jeg mener er at universet, som er radikalt evolusjonært, ikke er styrt av faste lover som var på plass allerede under the big bang, som er den konvensjonelle antakelsen. I stedet for lover har naturen vaner som utvikler seg. Det må derfor finnes en type hukommelse i naturen. Det jeg foreslår er at det i alle ting, som i krystaller, molekyler, planter, dyr eller samfunn, finnes et organiserende prinsipp, som jeg kaller et morfisk felt, og som gjør helheten til noe mer enn summen av delene. Morfiske felt har å gjøre med form eller organisering. Ordet kommer fra gresk og betyr form. I biologi kalles det morfogenetiske felt. Morfogenesis, betyr genesis av form, skapelse av form, eller formens tilblivelse. De styrer planter og dyrs form. En annen type morfiske felt er atferdsfelt, som organiserer dyrs atferd og organisasjonen av nervesystemet. Mentale felt organiserer sinnets aktivitet. Alt dette er ulike morfiske felt. Fiskestimer og flokker av fugler er avhengige av sosiale morfiske felt. Feltene har en iboende hukommelse, gitt av morfisk resonans, som er en påvirkning på tvers av tid og rom, fra lignende systemer i fortiden. Det finnes dermed en kollektiv hukommelse hos alle arter, som så individer bygger på og bidrar til. Dette er en måte å forstå naturens vaner og utvikling.

Det er en teori som kan testes, noe som også er blitt gjort. Eksperimentene har så langt stort sett gitt støtte til teorien. Støtten er ikke overveldende, for det er ikke gjort så mye forskning. Jeg mener likevel at forskningen så langt viser at dette er en rimelig måte å se på ting, og en bedre måte å se på ting enn det gamle dogmet om at naturlovene er faste. Det er nemlig en påstand som ikke er støttet av vitenskapelig data. Forsvarerne av ortodoks vitenskap forsvarer vanligvis ikke deres synspunkt. De tar det bare for gitt. Hvis man starter en diskusjon om hvorvidt regelmessighetene i naturen utvikler seg

eller om de er basert på faste lover, så klarer de ikke å gjøre det særlig godt, hvis de prøver å forsvare deres synspunkt basert på vitenskapelige data. I beste fall står man igjen med dette som et åpent spørsmål. Jeg mener at den vitenskapelige evidensen går i retning av teorien om morfisk resonans.

Blant de ti vitenskapsdogmene er flere avhengige av dogmet om faste naturlover. Dogmet om at biologisk arv er helt materielt, gjennom gener og epigenetisk modifikasjon og noen andre mekanismer, utfordres gjennom ideen om morfisk resonans. Konvensjonell genetisk teori sliter på grunn av at det viser seg at for de fleste menneskelige karakteristikk så fremstår genene som bestemmende for 5 %, og ikke 80 %, som folk inntil nylig trodde var tilfelle.

Dogmet om at hukommelse er lagret i hjernen er også utfordret av morfisk resonans, siden hjernen fremstår mer som en slags TV-antenne, mens hukommelse dukker opp på tvers av tid og rom, heller enn å være lagret som kjemiske spor i hjernen. Ingen har vært i stand til å finne disse hukommelsessporene i hjernen. Konvensjonell neurovitenskap har mislykkes totalt i forhold til dette. Det er forståelig at de har mislykkes, for de ser etter noe som ikke finnes.

Ervin Laszlo nevner også dette om David Bohm og hans teorier om holofelt eller implikate orden i boka Revolusjonen i Vitenskapen på s.36 og 37:

Den utradisjonelle fysikeren David Bohm var blant dem som ikke ville godta kvantenes underlige oppførsel som noen fullstendig beskrivelse av virkeligheten. Hans teori om skjulte variabler sier at utvelgelsen av kvantets tilstand ikke er vilkårlig, men styrt av virkelige, men dypere liggende fysiske prosesser. En pilotbølge han kaller for kvantepotensialet «Q» utgår fra et dypere lag i universet, som vi ikke kan observere. Pilotbølgen styrer partikkelen og den oppførsel vi observerer. Det vil si at det bare er på overflaten partikkelens oppførsel er merkelig og ubestemt, på et dypere nivå er den bestemt av kvantepotensialet. Kvantetilstanden er en klassisk bestemt tilstand, styrt av en klassisk, men i seg selv ikke-observerbar fysisk prosess.

Bohm kalte dette dypere nivå av virkeligheten for den implikate eller innfoldte orden et holofelt hvor alle kvantetilstander er permanent innkodet. Vår observerbare virkelighet utgår fra dette feltet som kontinuerlig utfoldelse og blir til den eksplikate eller utfoldete orden.

«Relativitet- og kvanteteorien er enig i at de begge impliserer behovet for å se på verden som en udelt hele, hvor alle universelle deler, inkludert den som observerer og hans instrumenter, slår sammen og forener i en totalitet. Denne nye formen av innsikt kan kanskje bli kalt for Udelt Hele i flytende bevegelse. Dette synet impliserer at flyten er, på en eller annen måte forut for tingene som kan bli sett til å forme og oppløse i flyten. I denne flyten, er ikke sinnet og materie separate substanser. De er heller forskjellige aspekter av den ene hele og ubrutte bevegelse.»

- David Bohm

Vitenskap åpen for konseptet om hologram og holografisk projeksjon

Utenom David Bohm, da han levde, så er det i dag ulike Vitenskap og ikke-dualitetkretser hvor det er åpenhet av noen vitenskapsmenn om holografisk projeksjon som analogi i sin vitenskapelige kunnskap, som omhandler kosmologi, ren potensiale fra det kausale og kvantefysikk. Det er kontroversielt, men jeg nevner noe her for å vise at det er noen som er inne på noe elementer her, som er i samsvar med Vedantaundervisningen.

Overlappingen (ren potensiale) av kvantemekanikk, overlapper oppå seg selv dette hele universet av ting og vesener. Den er alene selvobservasjon som forestiller seg dette universet. Det er ingen «big bang», men en stor drøm. Vi er ikke rollefigurene av dette hologrammet, men drømmeren i seg selv, den ene potensielle som forestiller og oppfatter seg selv i dette. Nyt spillet.

Paralleller mellom nåværende tankemodeller av holografisk prinsipp i fysikken, Vedaene og Vedanta

Teknisk sett, er Maya det materielle aspektet av grenseløs bevisst eksistens (Brahman). Med andre ord er den aspektet av grenseløs bevisst eksistens, som har kapasitet til å manifestere objektive fenomener. Ikke alle objektive fenomener har fysisk egenskap, men selv ideer og følelser har definitivt kvaliteter som ikke bare skjelner dem fra andre ideer og følelser, men mer nøyaktig, presenterer dem som gjennomsiktede entiteter inni grenseløs bevisst eksistens. Ting som materialiserer seg inni grenseløs bevisst eksistens med andre ord.

Ifølge Vedisk kosmologi, viser de subtile elementene seg først (hvor vi kan referere til Shakespeare sine ord, som stoff hvor drømmer er laget av). Bare som et resultat av en prosess kalt for panchikarana, som involverer blanding av de fem subtile elementene. Siden vi vanligvis likestiller det materialistiske med fysikalsk egenskap, er det Vediske synet at til og med subtile nivåer er materielle, og ikke det fysiske. I denne forstanden kan vi si at alt som er begripelig eller tenkelig er materiell.

Isvara (Det Totale Sinnet) er enkelt og greit navnet vi gir til den tilsynelatende begrensede virkningen som Maya har på den grenseløse bevisste eksistensen. Først og fremst kan vi si at disse virkningene er å overgi den grenseløse bevisste eksistensen, som er uten kvaliteter eller karakteristikk, som allvitende, allmechtig og allestedsnærværende. Eller se det på en annen måte at det er Maya sin opprinnelige virkning å projisere det kollektive dharma (fysiske, psykologiske og etiske lover) som er personifisert, som Isvara, som utgjør den strukturelle planen og leverer årsak og virkning funksjonen av manifestasjonen.

Det er ingen grunn til eksistensen av Maya. Vi vet ikke hvorfor Selvet/ Bevissthet har inni seg kapasiteten til å manifestere. Alt vi vet er at manifestasjonen er et unektelig faktum. Den kan likevel ikke fremdeles være konsekvensen av en intensjon eller handling på den delen, som er helhetlig upersonlig, ikke-kvaliteter og på grunn av dens alt-gjennomtrengende og perfekte helhet, er den ikke kapabel til å prestere en handling. Selv om Vedisk kosmologi påstår det uforklarlige aspektet av det grenseløse bevisste eksistens, som er ansvarlig for den tilsynelatende ubegripelige eksistensen av både subtile og grove erfaringsvirkeligheter.

Et Fraktal-Holografisk Univers teori

Haramains modell synes å oppnå det ingen tidligere modeller har klart, nemlig foreningen av Fysikk på tvers av mikro-og makro-kosmisk skala. I hele den moderne fysikkens historie har dette vært en Hellig Gral: å integrere Gravitasjonskraften, som opererer på makrokosmisk skala, med de subatomiske kjernekreftene og det Elektromagnetiske kvantefeltet. Med denne foreningen blir vi i stand til å redegjøre for alle kosmiske fenomen analogt, fra atom til univers, inklusive kompleksiteten av biologisk liv og den menneskelige bevissthet. Der tidligere forsøk har kommet til kort, og skapt uhensiktsmessig innviklede lappverk av matematiske formler, mestrer Haramains modell oppgaven i en enkel vending.

Med noen få grunnleggende endringer i vår konvensjonelle fysikk presenteres en forenklet, elegant forståelse av den underliggende geometrien i vårt univers, og, som forventet av en Forent Felteori, samler den de mange ulike grener av vitenskapene under et felles tre og inviterer oss til å revurdere dem fra et helt nytt perspektiv. Her følger en kort introduksjon til grunnprinsippene i den fraktal-holografiske modellen.

Hva menes med fraktal-holografisk?

Fraktal betyr ganske enkelt at det samme grunnleggende mønsteret repeteres på alle skala. Fraktaler er vanlige i naturen og gjør seg spesielt synlig i organisk vekst og i krystalliske former.

Holografisk betyr at helheten er representert i alle punkt av et gitt system. F.eks. i et holografisk fotografi har hvert eneste punkt av den holografiske platen informasjon om hele det avfotograferte objektet lagret i et interferensmønster skapt gjennom lysbølger. Flere modeller innen moderne

kosmologi forsøker å beskrive universet som holografisk.

99 % av universet sin substans inneholder rom. Det er verdt å nevne at det matematiske prinsipp av teoriene til Hamein er i samsvar med prinsippene, som er kjent som hellig geometri, som har blitt bevart gjennom arkitektur, symboler og skrifter forbundet med kulturer og sivilisasjoner: Antikkens Egypt, Kina, Mayaene og Hebreerne (Israel, Palestina).

Fraktal-holografisk univers teori indikerer at alt i universet er forbundet, fra den største til den minste skala, gjennom en forenet forståelse av gravitasjon. Istedenfor å være et tomt tomhet, viser rom å være en usynlig basseng av potensiell energi, som egentlig er kilden til det materielle universet. Med andre ord, det demonstrerer at det er rom som definerer materie og ikke materie, som definerer rom.

Grunnlaget av teorien er at svarte hull er overalt og alt. Alle materielle former, fra det minste identifiserbare biter til de store kosmiske fenomener, er derfor essensielt svarte hull. Vi viser oss kontinuerlig og forsvinner ved lysets hastighet, slik at halve tiden er vi et vakuum laget av 64 teatrede-blokker, som er sortert på en slik måte at et min svart-hull er skapt rett av senteret i hvert blokk.

Dessuten, er hele det observerbare universet innvendig av et stort svarte hull og, derfor en singularitet. Den doble torus-strukturen av vakuomet er essensielt til teorien. Ideen er at universet er et spinnende tre-dimensjonalt fraktal-holografisk uendelig begge veier. All materie dukker opp, former vakuomet rommet og vender tilbake til vakuomet/ rommet i en uendelig syklus.

Implikasjonen av denne tilknyttede universteorien er at det bare er fordi vi oppfatter rom som noe tomt at vi ikke ser den underliggende forbindelsen mellom alle ting, den enestående substansen som utgjør den ikke-dual naturen av det materialistiske universet

Dr. Jude Curriuan er en kosmolog, futurist og forfatter om boka Kosmisk Hologram

Hun har forsket på virkelighetens natur hele sitt liv. Hun har studert fysikk i Oxford Universitetet hvor hun har spesialisert seg i emner som kvantefysikk og kosmologi. I tillegg har hun doktorgrad i arkeologi i Universitetet i Reading. Hvor hun har forsket på antikke kosmologier. Hennes siste bok Kosmisk Hologram - Informasjon i Skapelsens Sentrum kom ut i fjor. Den handler om:

Å utforske hvordan informasjon er mer fundamental enn energi, materie, rom eller tid så undersøker Curriuan den siste forskning på mange felt av studier og mange eksistens-skalaer for å vise hvordan vårt Univers er in-formert og holografisk manifestert. Hun forklarer hvordan fraktal informasjonelle mønstre som veileder atferden på det atomiske-nivået til å også veilede galaktiske klynge-strukturen i rommet.

Hun viser hvordan byer utvikler seg i samme in-formasjonelle måter galakser utvikler seg og hvordan dynamikken in-formasjonelle former, som gjennomtrenger økosystemer er identiske til informasjonelle strukturer av Internett og vår sosial atferd.

Hun utforsker også hvordan bevissthet forbinder oss til mange lag av universelle informasjon, som gjør oss til en slags medskapere av kosmisk hologram av virkeligheten. Hun utforsker hvordan det kosmiske hologrammet er underliggende i den sanne opprinnelse av raser og vår evolusjon.

Stephen Hawking: Hva skjer inni svarte hull er som et Hologram, Science Vibe – November 29, 2015

Stephen Hawking presenterte en ide på en pressekonferanse i Stockholm 25. august 2015, og forklarte hva som skjer hvis alt falt inni svarte hull. Informasjonen som faller inn i et svart hull må bli lagret et sted, hvis ikke ville det bryte en kvantemekanikk-lov.

Hawking sa at informasjon om hva som er inni et svart hull er projisert på kanten av svarte hullet, også kalt for bak horisonten, i et hologram. Han sa hans nye løsning anvendes til hvert svart hull i universet, og har løst det gamle paradokset, som fysikere møter. Andre fysikere har vært reservert, og sier at hans ide er fengslende, men trenger mer bevis.

Hvis du faller inn i et svart hull, vil du dø. I svarte hull, er gravitasjon så ekstremt sterkt, selv ikke lys kan unnsnippe dem. Men vitenskapsmenn lurte på om det ville være noe igjen, som aske: Kan beviset være at med en gang du har eksistert kommet ut av svarte hullet? På 70-tallet viste Hawking at svarte hull omsider var i ferd med å slippe opp for energi og dø. Og når det skjer, antar vi at all informasjon lagret inni må bli borte. Men dette vil gå imot kvantemekanikklovene: informasjon kan ikke bli borte.

Holografisk prinsipp og Skyggen som binder

Slik er menneskekroppen, og det er også kosmiske kroppen

Slik er menneskesinnet, og det er også kosmiske sinnet

Slik er mikrokosmos, og det er også makrokosmos

Slik er atomet, og det er også universet

Upanishadene

I Platons hulelignelser er fanger lenket inni en hule, istand til å se på bare skyggene, som er kastet på veggen av dukkespillere, som står foran bålet bak dem. For fangene, er skyggene og ikke de virkelige objektene som kaster disse skyggene, det som representerer hele virkeligheten.

Det er bare når fangene er sluppet løs fra hulen at de forstår den sanne virkelighetsnaturen, som de kaller en bok eller en mann nettopp bare var skygger av de virkelige objektene som projiserte på en vegg.

Platons poeng er at selv for oss, utenfor hulen, kan vi ikke oppfatte virkeligheten nøyaktig. For eksempel, kan vi forvirre navnet eller bilde av et objekt i vårt sinn med et egentlig objekt i seg selv.

Fysikere begynner imidlertid å se skyggene, som de som ble erfart av Platons fanger, at de kan være en mye mer nøyaktig representasjon av virkelighet enn det filosofene realiserte og kunne hjelpe å binde sammen tidligere ubundet fysikk-konsepter, som romtid, gravitasjon og kvantesammenfiltrering.

Denne realiseringen stammer fra Det Holografiske Prinsippet, et konsept foreslått på 1990-tallet av en gruppe teoretiske fysikere, som inkluderte Gerardus 't Hooft og Leonard Susskind. Deres påstander var at all informasjon rommet inni et romområde kan være representert på grensen av det området. Slik at innholdene av et tredimensjonalt rom ville være beskrevet på den to-dimensjonale grensen, som former grensen av det rommet.

Hvis dette er vanskelig å forestille seg, se for deg et rom hvor veggene er dekket i speil. Den fullstendige informasjonen om de tre-dimensjonale objektene inni rommet er tilstede i deres to-dimensjonelle refleksjoner, hologrammer eller skygger, i speilene. Det betyr at du egentlig kan rekonstruere disse objektene basert på deres refleksjoner.

Det Holografiske Prinsippet stemmer også for et fem-dimensjonalt romtid med dens informasjon representert i fire dimensjoner på dens egen grense. På denne måten er vår verden et fire dimensjonalt skygge på veggen av den fem-dimensjonale hulen. Hvis du beveger deg bort fra veggen hvor vår virkelighet eksisterer, entrer du en femte dimensjon.

Men dette konseptet har et enda mer viktig mål i fysikk enn bare å overvelde sinnet. Fysikerne har også funnet ut at det holografiske prinsippet kan hjelpe å binde sammen kvantefysikk med gravitasjon. Denne forbindelsen involverer kvantesammenfiltrering, den merkelige forbindelsen som spesifikke partikler fortsetter å dele selv om de er separerte på store avstander.

Essensielt sett, dukker romtid og gravitasjon fra kvantesammenfiltrering alt gjennom holografi-

kraften. Ved å være villedet om virkelighet, som i Platons hule, er disse skyggene egentlig tråder, som binder sammen noe av de store sider av moderne fysikk, og peker mot en dypere forståelse om virkelighetens natur.

I en artikkel jeg skrev til Vitenskap og Ikke-dualitet, som het Kvantefiltrering og Ormhull nevnes dette blant annet.

«Kristan Jensen ved Victoria Universitet i Canada og Andreas Karch fra Washington Universitet i Seattle antok at det 3 dimensjonelle rommet hvor kvarer (en av de minste byggesteinene i naturen vi kjenner i dag) er bosatt er en hypotetisk grense av 4 dimensjonell verden. I dette 3 dimensjonelle rommet, er sammenfiltrerte partikler forbundet med en slags tankemessig streng. Men i dette 4 dimensjonelle rommet, blir strengen et ormhull.

Julian Sonner ved MIT i Cambridge bygger på Karch og Jensen sitt arbeide. Han observerte at et kvarke-antikvarke par, som kom ut produserte et sterk elektrisk felt, som sender den til den motsatte ladete partikkelen, som akselererer i motsatte retninger. Sonner fant også ut at den sammenfiltrerte partikkelen i 3 dimensjonelle verden er forbundet med ormhuller i den 4 dimensjonelle verden.

For å komme frem til dette resultatet, brukte Jensen, Karch og Sonner det såkalte holografiske prinsippet, et konsept skapt av Maldacena, som påstod at en kvanteteori med gravitasjon i et gitt rom er tilsvarende til en kvanteteori uten gravitasjon i et rom med en mindre dimensjon, som utgjør den originale rommets grense. Med andre ord, er svart hull inni 4 dimensjonalt rom og et ormhull mellom dem er matematisk tilsvarende til deres holografiske projeksjoner, som eksisterer på grensen i den 3 dimensjonen.

Disse projeksjonene er essensielle elementærpartikler, som fungerer ifølge kvantemekanikk-lovene uten gravitasjon og en streng som binder dem. Ormhullet og det sammenfiltrerte partikler lever ikke i det samme rommet, men de er tilsvarende matematisk.

Susskind og Maldacena argumenterte for at de originale kvantepartiklene er bosatt i et rom uten gravitasjon. I et forenklet gravitasjonsfri tredimensjonal modell av vår verden, kan det ikke være noen svarte hull eller ormhull. Susskind tillegger at forbindelsen mellom et ormhull og sammenfiltrering i et høyere dimensjonalt rom bare er en matematisk analogi. Ormhullet og sammenfiltreringen likeverd gir bare mening i en teori med gravitasjon.

Imidlertid, sa Karch og hans kollegaer at deres beregninger er et viktig første steg for å verifisere Maldacena og Susskind sin teori. Deres leke modell uten gravitasjon gir en konkret realisering av ideen om at ormhull geometri og kvantefiltrering kan være forskjellige manifestasjoner av den.

Professor Skendereis kommenterer dette i en artikkel om holografi:

«Holografi er et stort sprang framover på den måten vi tenker om strukturen og universets skapelse. Einstein sin relativitetsteori forklarer veldig bra nesten alle store skalaer i universet, men starter å løse seg opp når en undersøker dens opprinnelse og mekanismer på kvantenivå. Vitenskapsmenn har jobbet i tiår for å kombinere Einstein sin gravitasjonsteori og kvanteteori. Noen tror konseptet av et holografisk univers har potensialet til å forsone disse to. Jeg håper vår forskning tar et nytt steg mot dette.»

Fra Magasinet Vision 1-2019 om holografi, kvantefysikk, helheten og universets flyt

Noen kvantefysikere konkluderer med at universet er holografisk oppbygd. Hvis det stemmer, er dette en revolusjon i vår bevissthet som det vil ta lang tid for oss mennesker å ta på alvor og integrere. Holografi er at helheten kan leses i den enkelte delen. Universet må ses som en sammenhengende helhet og ikke som en samling av atskilte deler. På samme måte som bølgen ikke kan ses atskilt fra havet, kan ikke delene som det hele består av, eksistere atskilt fra helheten.

David Bohm var en svært anerkjent kvantefysiker. Myriadene av ting, alt som finnes, mente Bohm, synes å være deler av en sømløs og ubegrenset helhet av vibrasjoner og bølglengder hvor alt flyter i et samspill, som bevegelsene i en strøm av vann. De enkelte delene har ikke en mekanisk, men en organisk forbindelse, som betyr at de utvikler seg i sammenheng med helheten, i relasjoner med andre.

Sitat av Lao Tzu: «Uten å gå ut av huset mitt, er jeg kjent med hele universet». Det kan tolkes som at han intuitivt hadde fanget opp holografien.

Å få avklart hva bevissthet er, er helt avgjørende for vår selvoppfattelse og forståelsen av livet. Fysiker og nobelprisvinner Max Planck mente at materien, den fysiske verden er en virkning av bevissthet. Kvantefysikere har nå fortalt oss at alle såkalte tomrom mellom partiklene slett ikke er tomme, men smekk fulle av energi. Dette ble lagt til side i flere tiår fordi det var uforståelig, helt til Bohm konkluderte med at det var bevissthet i tomrommene, deler av en større bevissthet.

Ifølge fysikere som er tilhengere av et holografisk verdensbilde, er vi en slags mottakere som flyter gjennom en kaleidoskopisk flom av bevegelse og frekvenser. Helheten finnes i alle deler og atskillelse finnes ikke. Vår opplevde virkelighet er illusjoner, som vi selv former ved at vi tolker en flyt av frekvenser. Den holografiske hjernen vår er god på lynrask dechiffriering og tolker denne flommen eller flyten. Universet synes logisk å by på ubegrensede, og for oss ufattelige muligheter for opplevelser ut fra vår bevissthet, som er i stadig endring.

Edgar Mitchell – kvanteholografisk formalisme

I 2007 var sjettemann på månen, Edgar Mitchell, i Oslo. Etter måneferden satte han alt inn på å utforske fenomenet bevissthet. Vi snakket med ham om virkeligheten og fremtiden. Snakket med flux forlag og de stilte interessante spørsmål:

Han har doktorgrad fra MIT og to bachelorgrader fra henholdsvis U.S. Naval Postgraduate School og Carnegie Mellon University. Han var marinepilot i Koreakrigen, men er i dag total pasifist. Etter måneturen ville han utvide vitenskapens og menneskets syn på virkeligheten, og grunnla Institute of Noetic Sciences (IONS) som utforsker bevissthetens natur.

Utveksling av informasjon

– Jeg har selv erfart at alt er forbundet med alt. Og jeg mener at vitenskapen kan bekrefte dette. Skal vi trenge inn i spørsmålet om intelligens i universet, må vi gå gjennom kvantefysikken. Hva er vårt forhold til universet? Når vi ser hubbleteleskopets bilder av rommet, tar det pusten fra oss. Vi har ingen idé om hva dette egentlig er.

– *Vår bevissthet rommer kanskje et potensiale til å trenge inn i dette. Tror du at en utvidet menneskelig bevissthet vil fjerne behovet for religion?*

– Vitenskap er fortsatt vår beste redskap for å avdekke fakta. Fakta gir oss informasjon. Men det er en helt annen sak å sette informasjonen inn i en større sammenheng og gi den mening. Når det gjelder vår forståelse av hvordan ting henger sammen og knyttes opp mot hverandre, er vi nettopp kommet ned fra trærne. Vi er svært lite kloke, men vi beveger oss fremover med de redskaper vi har til rådighet. Etter Descartes og Newton har vitenskap og religion gått hver sin vei. Å bringe dem sammen igjen, som to sider av samme virkelighet, er et skritt i riktig retning. Når vi har gjort det, kan det lede oss til noe nytt.

– *Du snakker om informasjon som semi-materie...*

– Walter Schempp oppdaget på 1990-tallet *kvanteholografisk formalisme*, en struktur for informasjon som bringer kvanteinformasjon fra atomært til makronivå. Det er et stort skritt fremover, fordi det hjelper vitenskapen til å bruke en dyademodell (både-og) istedenfor bare en dualistisk modell (enten-eller). Dette gir oss en mekanisme for informasjon vi aldri har hatt før. Informasjon fra kvantenivå

bringes inn i vår fysiske virkelighet. Informasjon blir et bindeledd som knytter ting sammen på alle nivåer. Kvanteholografisk formalisme ser ut til å være naturens grunnleggende informasjonssystem.

– *Ervin Laszlo og enkelte andre hevder at informasjon kan lagres og hentes ut av et dypereliggende vakuumfelt.*

– For hundre år siden oppdaget man at lyshastigheten var den samme uansett hvordan du måler den, og ut fra dette sa man at rommet måtte være helt tomt. Det er feil tolkning av riktig svar. Lyshastigheten er den samme, men at rommet dermed må være tomt er gal konklusjon. Rommet er fullt av energi, vi kaller det vakuumfeltenergi, nullpunktenergi eller «den nye eter». Materie og antimaterie popper inn og ut av virkeligheten gjennom kvantefluktuasjoner. Materien skriver seg fra den underliggende kvantedynamikken. Det såkalte nullpunktfeltet eller akashafeltet, som Laszlo kaller det, har mange egenskaper vi ikke skjønner. Jeg tror for øvrig big bang er feil utgangspunkt. Men enten det er feil eller ikke, blir energi og materie skapt fra dette underliggende feltet, med kvantefluktuasjoner i det vi kaller vakuum-energi

PIONERER I KVANTEFYSIKKEN VAR INTERESSERT I VEDAENE OG VEDANTA

Erwin Schrödinger, Werner Heisenberg og Niels Bohr var alle interessert i å studere Vedaene og Vedanta. De flørte med Vedanta for å si det sånn og gikk ikke i dybden, som de studenter og lærere som følger tradisjonell Advaita Vedanta idag, men Schrödinger var absolutt en av dem som inspirerte meg til å følge Tradisjonell Advaita Vedanta og hadde et visst innblikk i hva selvkunnskapen hadde som viktig emne: Bevissthet.

Erwin Schrödinger kom ut med selvbiografien: *Hva er livet* hvor han nevnte i et kapittel at han forstod at bevissthet var grunnleggende eller essensen i alt. Og var litt kjent med konseptet maya.

Heisenberg sa «Kvanteteorien vil ikke se helt latterlig ut for mennesker som har lest Vedanta.» Fysikeren Fritjof Capra ble intervjuet av Renee Weber i boka Holografisk Paradigme (side 217 -218), hvor han sier at Schrödinger hadde flere diskusjoner med Heisenberg. Heisenberg var i India og møtte Tagore. De pratet en del om indisk filosofi og at samtalen hadde hjulpet Heisenberg en del i hans arbeide i fysikken, fordi de viste han at alle nye ideer i kvantefysikken var ikke sprøe. Han realiserte at det var en hel kultur, som hadde skrevet under på lignende ideer.

Den berømte Danske fysikeren og Nobel Pris-vinner Niels Bohr fulgte Vedaene. Han sa «Jeg går inn i Upanishadene for å stille spørsmål.» Både Bohr og Schrödinger, grunnleggerne av Kvantefysikken var ivrige lesere av Vediske tekster og observerte at deres eksperimenter i kvantefysikken var samsvarende med hva de de hadde lest i Vedaene.

Når Schrödinger snakket om universet hvor partikler er representert av bølgefunksjoner sa han dette: «Enheten og kontinuitet av Vedanta er reflektert i enheten og kontinuiteten av bølgemekanikker. Dette er fullt ut i samsvar med Vedanta sitt konsept om alt er ett.»

Ifølge Walter J. Moore på side 125 av hans biografiske arbeide *Livet til Erwin Schrödinger*: «Schrödinger fant ut at Vedanta underviste at bevissthet er entall, alt skjer og spilles ut i en universell bevissthet og det er ingen flertall av selver.

Schrödinger trodde ikke det var mulig å demonstrere bevissthetsenheten av logiske argumenter. En måtte se på analogier og han forstod den ikke-materielle evige naturen av bevissthets-selvet og hvordan selvet er forbundet til det høyeste.

Vediske tekster som Bhagavad Gita og Upanishadene ble vurdert som en av de mest innflytelsesrike bøkene skrevet av personer som Thoreau, Kant, Scophenhauer, Schrödinger, Werner Heisenberg, Tesla og Einstein blant annet.

Kvantevirkelighet

Lothar Schafer møtte jeg i 2013 i San Jose, California på Vitenskap og ikke-dualitetskongress og han nevnte at han hadde utdannet seg i Oslo og i Helsinki, og bor nå I USA. En veldig morsom og hyggelig person dette. Jeg ble fasinert over boka hans - INFINITE POTENTIAL - GRENSELØS POTENSIALE. Han har god kunnskap om teoretisk fysikk og kvantefysikk.

Kvantefysikk er stedet hvor urgammel filosofi og ny vitenskap møtes, sier Lothar Schäfer. Klassisk fysikk er materialisme. Alt er forklart når det gjelder partikler i bevegelse, som adlyder Newton's lover. «I begynnelsen så formet Gud materie i solid, masse, hard og ugjennomtrengelige partikler, så veldig hardt at det ikke kan ødelegges i biter.» skrev Isaac Newton i 17 århundre.

Kvantefysikk er fysikkavdeling, som har med elementære vesentlige deler av ting: elektroner, atomer og molekyler. På nivået av disse tingene så finner vi ut at :

- 1) Grunnlaget for den materielle verdenen er ikke-materiell;
- 2) Det er en del av virkeligheten som vi ikke kan se, men det den er, er virkelig, fordi den har et potensiale til å handle gjennom oss.
I kontrast i det 20 århundrets oppdagelse av kvantefysikk så konkluderte Heisenberg at atomer og elementære partikler ikke eksisterer som enkle materielle partikler.
- 3) Virkeligheten er en udelt helhet.
- 4) Bevissthet er en kosmisk eiendom.

I Erwin Schrødingers kvantemekanikk er ikke elektroner i atomer og molekyler materielle partikler eller små baller, men gjeldende bølger. Du må tenke at disse bølgene er mønstre av informasjon eller matematiske former. Deres natur er som sannsynlighets bølger. Men sannsynligheter er dimensjonsløse numre, som ikke bærer på masse eller energi, men bare informasjon om numeriske relasjoner. Likevel så er den synlige orden av verden fastsatt av interaksjoner med disse usynlige bølgene. Deres innblanding bestemmer, for eks. hva slags molekyler eksisterer og hvordan disse molekylene påvirker hverandre i vår kropp til å holde oss i live.

I moderne vitenskap var oppdagelsen av ikke-materielle former som elementer av virkelighet en overraskelse, men den er ikke ny. Allerede i det 6 århundret så lærte Pythagoras at alle ting er numre; Og Platon trodde også at atomer var matematiske former. Som med urgamle vismenn hadde merket seg, at når vi prøver å gå materiens natur til røttene, som at nivå på atomenes innfall av materie er borte, og at vi befinner oss i en virkelighet av ikke-materie former.

Som ikke-materiell enheter, så er disse formene usynlige. De overskriver (transcenderer) vår erfaring, fordi det er ikke noe å se. Likevel, så er de virkelig, fordi det har et potensiale til å manifestere seg i en empirisk verden og handle i det. De former en virkelighet av muligheter i den fysiske virkeligheten, når man gjenoppfrisker Aristoteles teori om at det er tre sett av væren: Virkelig-væren, ikke-væren og mulighet-væren. Siden de transcenderer vår erfaring, så kan vi ikke vite dets presise natur av former i mulighetenes virkelighet, men det er indikasjoner på at de er bølger og at disse bølgene er indikasjoner på at de er forbundet, som bølger i et hav. For å forestille oss at det transcenderte bakgrunnen av universet er en udelt helhet, hvor alle ting og mennesker er forbundet.

Aristoteles oppfant konseptet av potensiale og ble inspirert av **Parmenides** (født 515 fvt., død 450 fvt.) var en filosof som i verseform fortalte hvordan han av en gudinne lærer opp om verdens egentlige vesen. Hans argumentasjon bygger på disse hovedpunktene: verden er en uforanderlig, evig, sammenhengende enhetlig kule og sansene som forteller oss annet, lyver. Forandringen er umulig i og med at ingenting kan bli til av ingenting. Det som er, det er. Det kan ikke ha blitt til av ingenting og ei heller slutte å eksistere.

Parmenides mener at forklaringen på den forandring og bevegelse som sansene gir inntrykk av, ligger på et rent tankemessig plan. Og dermed må være en løgn. Hos Parmenides er tomrom umulig, for det er ikke-eksisterende og ikke-eksistens kan umulig ha utstrekning.

Giordano Bruno (født 1548 og ble brent på bålet i år 1600), som var en filosof og dominikanermunk og nevnte dette om virkelighetsstrukturen: Er en sammentreff av materie og form, potensiale og handling, slik at det å være logisk delt i hva som er og hva det kan være, fysisk udelt og ett. Potensiale betyr helhet.

Niels Bohr nevnte at menneskeerfaring avslører ingenting om virkelighetsnaturen. Schafer stiller spørsmålet om hvis observasjoner forteller oss ingenting om virkeligheten og at det betyr at virkeligheten er ikke-empirisk?

Albert Einstein sa at det var noe galt med kvantefysikken. Den er ufullstendig. Noe mangler.

I bølgeformene av molekyler så oppdager vi likeverdighet mellom det mentale og det fysiske planet. Molekyler påtar seg ingenting den ikke er tillatt å gjøre av bølgeformer i deres kvantetilstander, som eksisterer i molekyllignende system av indre bilder. Konseptet av indre bilder kommer fra psykologi. Hjernevitenskapsmannen Gerard Hüther kaller de indre bildene alt det som er gjemt bak den synlige overflate av levende vesener og som kontrollerer deres handlinger.

I kjemi, så foretar ikke et molekyl noe den ikke er tillatt av en bølgeform, et indre bilde av en kvantetilstand. I livet, tar mennesker på seg ingenting som ikke er tillatt av sinnets indre bilde. Dette er likeverdigheten av det mentale og fysiske. Kvantefysikk viser seg som Universets psykologi. Siden indre bilder kontrollerer alle molekylære prosesser, så må de også ha kontrollert, livets evolusjon. Vi kan tenke oss at livets evolusjon er en prosess av at livsformer tilpasser seg til former i den kosmiske virkelighet av muligheter. Fra harmonien av det mentale og fysiske, så var det et lite steg til begrepet at bevissthet er en kosmisk eierskap. Det er ikke det at fysikere har sett i deres forskning bevis for en kosmisk bevissthet. Det var ikke noe uventete avsløringer, men subtile forslag, som gjorde at noen fysikere ble presset til denne konklusjon.

Ta for eksempel, fakta om at kvantebølgefunksjoner former en virkelighet av potensiale. I dette er det mer tankelignende enn tinglignende. Tanker har også et naturlig potensiale. Dine tanker er virkelig i deg, usynlig for andre, men de har et potensiale til å uttrykke seg i den empiriske verden. Hvis bølgefunksjonene av kvantetilstandene er tanker, dukker dette spørsmålet opp: I hvilket sinn eksisterer de i? På samme måte, er bølger av kosmisk potensiale av virkelighet mønstre av informasjon. Normalt, har informasjon til hensikt å være til nytte for et sinn eller en bevissthet. Men spørsmålet er: Hvilken bevissthet er involvert? Siden disse formene eksisterer i en transcendent virkelighet av universet, betyr det at det er en kosmisk bevissthet?

På denne måten så har flere pionerer av kvantefysikken konkludert med at materiale i verden er sinnsmateriale, som Arthur Stanley Eddington uttrykket det i 1930-årene. Et spesielt kraftfull argument for bevissthet som en kosmisk eiendom kommer fra David Bohms syn på virkeligheten at den er en udelt helhet. Hvis universet er en udelt helhet, som Menas Kafatos og Robert Nadeau har konkludert med, så kommer alt utifra en helhet og tilhører det, inkludert vår bevissthet. Derfor er bevissthet en kosmisk eiendom.

Som før, var fremtreden av denne ideen i fysikken en overraskelse, men ikke noe ny. Allerede på 1800-tallet lærte den tyske filosof idealisten Georg Wilhelm Friedrich Hegel at Absolutt Ånd, er hovedsakelig virkelighetsstruktur, og alt kommer ut av det og tilhører det, inkludert vår egen tenking, som til sist er tenking av kosmisk ånd, som tenker i deg. Og selv Hegel var ikke den første til å uttrykke slike synspunkter. Tusener av år før Hegel, så har indiske vismenn beskrevet at når du tar en del krukke, som er fylt opp av vann og plasserer de i solen, så er solen i hver og en av dem. Selv om det er bare en sol. På samme måte konkluderte de at bevissthet er funnet i utallig mennesker, selv om det bare er en bevissthet: kosmisk bevissthet.

Mange fysikere reagerer med sinne til slike sammenligninger. Men selv om du liker det eller ikke, beskriver kvantefysikken verden slik at det har tatt vitenskap i sentrum av urgammel åndelige læringer. For eksempel, i metafysikken til Plotinus, som levde i det 3 århundre etter Kristus, er Gud ett og verden er ikke skapelsen bare av Den Ene, men som Johannes Hirschberger beskriver det som, en utstråling av det gudommelige.

Hvert molekyl inneholder praktisk talt uendelige numre av kvantetilstander, en som er opptatt, mens andre er tomme. Kvantefysikere kaller disse tomme tilstandene virtuelle. De representerer

virkelighetspotensiale i et molekyl, som fremtidens empiriske strukturer kommer fra, i moderne fysikk så er alle empiriske strukturer aktualisering av virtuelle tilstander. På en forbløffende måte, ble samme uttrykk brukt av Meister Eckhart, en tysk munk og mystiker, som forklarte den empiriske verdenen. Meister Eckhart trodde at den empiriske verdenen er aktualiseringer av en usynlig orden, som han kalte for virtuell væren av ting. En må lure på hva som egentlig skjer i vårt menneskesinn når en mystiker og en gruppe av moderne kjemikere uavhengig kaller virtuell en ikke-empirisk område av virkeligheten.

De virtuelle tilstandene av molekyler er en skapelse i en område av bølger. I Kashmir Shaivism, så kommer den synlige verden ut av Spanda: subtile vibrasjoner, bølger, eller pulserende energier i det gudommelige. Som Muller-Ortega forklarer det som, Spanda er bølgene av bevissthetshavet, som uten den er det ikke noe bevissthet i det hele tatt. Må vi tro på at Schrødingers bølgefunksjoner er pulserende energier i det gudommelige? For moderne vestlig sinn er det umulig å akseptere harmonien av det fysiske, spirituelle og det mentale er en metamorfose (forvandling) av vår bevissthet trengs for å akseptere verdensbildet til den nye fysikken. Oppdagelsen av kvantefenomenet kan være tegn på at bevissthetsstrukturer går igjennom mutasjoner på en eller annen måte, som Jean Gebser har forklart flere faser av vår evolusjon. Og i et holistisk kvante univers, så kan kosmisk orden passe for en modell for menneske orden. Det er ikke noe konflikt mellom en spirituell og en rasjonell forståelse av verden, og vi kan bygge en verdensorden basert på samarbeid, ikke konkurranse, men på godhet, og ikke aggresjon.

«Virkelighet avslører seg selv hovedsakelig som ingenting annet enn potensialitet.»
- Hans Petter Durr

Noen ord fra Lothar om hans malerier, som illustrerer denne artikkelen: *«Når jeg vokste opp, så var jeg fasinert av bølger. Jeg elsket havet og hver dag så jeg bølger i elven Rhinen. Etter hvert som tiden gikk, så ble min lidenskap for bølger så intenst at jeg følte trang til å lage malerier av bølger og sjøer. Problemet med mine malerier var at bølgene, som jeg malte, kom fra overalt, inkludert himmelen. Når som helst jeg malte sjøer, så kom bølgene ut av singulære punkter i himmelen, og båtene seilte gjennom rom som fly. På den tiden var jeg ikke oppmerksom på konseptet av Spanda, de usynlige kosmiske vibrasjonene i det gudommelige, som de urgamle indiske vismennene lærte var de kreative prinsippene av universet.»*

Nå har jeg ingen tvil: Min lidenskap for bølger var behovet av Spanda i meg.

Jeg har hatt flere interessante dialoger i de siste ulike nettforaer. Og her kommer en slags konstruktiv kritikk om emnet:

«Kvantemekanikken inspirert av Vediske skrifter?»

«Svaret er ganske enkelt Nei. En historisk gjennomgang av kvantefysikkens historie gjør det helt klart at ingen slik inspirasjon lå bak de grunnleggende nyvinningene i pionertiden, eller den mest produktive fasen på 20 og tidlig 30-tall, og heller ikke vedr. forløperne i form av Bohrs atommodell og den viktigste oppdagelsen av alle, Max Plancks oppdagelse av at energi er kvantifisert.

Når det er sagt er det et faktum at mange av kvanteteorien pionerer fattet en interesse for Østens filosofiske tradisjoner, og Niels Bohr hadde nok stor innflytelse her, i kraft av å være en «farsfigur» for en ny generasjonen av fysikere. Men å si at kvanteteorien kom som følge av dette er å snu det på hodet: Det var snarere slik at kvanteteorien vanskelig eller umulig lot seg «forstå» med basis i en mainstream vestlig filosofisk tradisjon. For Bohr var det særlig et spørsmål om eksistensen av komplementære motsetning som følger av kvantemekanikken (f.eks. forholdet mellom en partikkels posisjon og moment), et forhold som ikke finner en tilfredsstillende forklaring i klassisk mekanikk. Han lånte imidlertid forestillingen om de komplementære størrelsene Yin og Yang fra taoismen, og inkorporerte senere dette velkjente symbolet i sitt våpenskjold da han ble adlet, sammen med mottoet «contraria sunt complementa» (motsetninger er komplementære).

Etter hvert utviklet han en virkelighetsforståelse mange fant vanskelig for å akseptere - både Schrödinger og Heisenberg følte at han på fundamentalt vis konfronterte deres verdensbilde, noe som fikk Schrödinger til å si at dersom kvanteteorien er riktig, da skulle han ha ønsket at han aldri ble fysiker; og Bohrs konflikt med Einstein er berømt. Men både Schrödinger og Heisenberg utviklet etter hvert deres egne filosofier basert på f.eks. Østens skrifter, og for Schrödinger fikk først og fremst de indiske Upanishadene en stor betydning (ikke vedaene, som trådstarter hevder). Som han skriver i sin svært leseverdige bok «Mind and Matter» følte han at han måtte velge mellom to filosofiske fundament som begge kunne utgjøre en adekvat forståelsesramme for kvanteteorien: Den ene var interessant nok Leibniz sin monadologi, og den andre var den som ble antydnet i Upanishadene; men fordi han ikke kunne fordra implikasjonene fra førstnevnte (slik han (miss)forsto Leibniz) valgte han Upanishadene som et mer estetisk tilfredsstillende fundament.

Ellers er jeg (stort sett) enig med de kritiske kommentarene her på tråden: New Age er en pest og en plage også i måten kvantefysikken representeres og tildels kommersialiseres på (det sier jeg, som på sett og vis selv er «new-ager»). Jeg har så og si til gode å se en av disse kvanteguruene som kan regne, noe som er fundamentalt for å gripe i det minste litt av kvantefysikkens essens - å påstå at man har forstått kvantefysikken uten at man har mestret dens matematiske fundament (mest raffinert uttrykt gjennom Dirac-formalismen) viser bare at man i usedvanlig grad er utstyrt med en frekhetens nådegave. (På den andre siden mente Feynmann at enhver som hevder å forstå kvanteteorien viser med en slik påstand at man ikke har forstått noe som helst). Men uansett, det er et interessant faktum at mange av kvantefysikkens pionerer fattet interessen for Østens filosofiske tradisjoner. At dette misforstås og missrepresenteres og trekkes ned i søla av new-age burde ikke få andre til å se forbi dette faktum.

Jeg har tidligere anbefalt essaysamlingen redigert av Ken Wilber: (som for øvrig er åpen for mye, og på sett og vis kan betraktes som en «guruskikkelse» for de mer intellektuelle segmentene av new age) er selv svært så kritisk til moderne spekulativ kvantefilosofi - ikke bare til de verste new-age fantasiene, men også til Fritjof Capra og hans tanker. Likevel har Wilber respekt for tankene til kvantefysikkens pionerer vedrørende disse forholdene - noe som kan skyldes at han selv bygger på filosofer som Whitehead og Bergson, som begge var glødende opptatt av kvanteteorien.

Kort kommentar til dette: Jeg er enig i det meste, også tildels dette med New Age fantasiene i Kvantefysikken. Det er mye spekulativt helt klart, men likevel det er også en slags kreativitet og nysgjerrighet hos noen vitenskapsmenn at en ikke kan forkaste alt der heller. Å skape broer mellom Kvantefysikk og det spirituelle eller Vedanta bevissthetsvitenskap er ei heller veien å gå, som jeg har innsett. Det er ulike virkelighetsordener, som kvantefysikk og bevissthet handler om. Kvantefysikk kommer heller ikke fra Vedaene, men Vedaene har inspirert Heisenberg, Schrödinger og Bohr i arbeidet de gjorde for å grunnlegge kvantefysikk til å ta det på alvor og de så paralleller som nevnt. Det er også poenget med dette kapittelet at jeg vil vise at det er vitenskapsmenn, som har tanker og ideer som er parallelle til Vedanta og vedisk kunnskap. De er inne på noe interessant. Forøvrig er Upanishadene i slutten av alle Vedaene og Vedantas kunnskap er hovedsakelig fra Upanishadene, Brahma Sutraene og Bhagavad Gita. Det var eneste denne personen bommet kraftig på.

Mer om Planck Skala - Kvantefysikk - Bevissthet - Vedanta

Planckskalaen er en interessant metafor for bevissthet. Problemet med vitenskap er at den representerer sinnets beste anstrengelse til å finne ut om den objektive sannheten av den materielle virkeligheten, innenfor den tilsynelatende virkeligheten. Derfor er den en fange av dens metodikk, som er basert på persepsjon og slutning av objekter alene. Fysikken prøver å være upartisk og unngå den myke vitenskapsfilosofi og psykologi ved å bruke dobbelt-blind eksperimenter som etablerer kunnskap uavhengig av vitenskapsmannen. Men den unngår bevissthet i det store og det hele, fordi den er bundet til dens epistemologi (vitenskapsteori) og sansene. Den er begrenset til tolkning eller antakelser iboende i dens metodikk.

Det er veldig få empiriske fakta i vitenskap: Det meste av vitenskapskunnskap er basert på teorier om midlertidige fenomener. Vitenskap er kanskje ikke så blind og dogmatisk som religion, som den avskyr, men den er likevel blind. Så verdifull som vitenskap har blitt i å produsere teknologi, som har

gitt oss livsstilen vi nyter i dag, for det meste faller den inn i religiøse feller som avviser å undersøke på nytt dens feilaktige/ eller ufullstendige antakelser om virkelighetens natur, spesielt dens vegring mot å granske bevissthet.

For å sitere Scott Tyson, en berømt vitenskapsmann og tenker: «Verken den vitenskapelige metode eller vitenskapelige kunnskap, som vi aksepterer som sannhet eller vår forståelse av verden vi lever i kan være akseptert som statisk, hvis sannhet er vårt seriøse mål. Søken etter sannhet kan ikke bli separert fra behovet for kontinuerlig å undersøke metodene igjen, antakelsene og tolkningene hvor vår persepsjon av virkelighet er basert på.»

Selv om det likevel er sant, er problemet med hans ide: På hva skal en basere ens nye undersøkelser av fakta? Om en ikke har et kunnskapsmiddel, som viser livet fra bevissthetens perspektiv, sitter vi fast i den tilsynelatende virkeligheten og det beste vi kan komme opp med er relative sannheter. Troen på dualitet er så kraftfull at det villeder og laster sinnet. Vi er som fluer, som er holdt inn i et glass med lokket på for en stund. Når lokket er fjernet, er fluene ikke i stand til å hoppe ut på grunn av at de har ubevisst gjort en kognitiv forpliktelse til troen om at det er et lokk på glasset.

Vitenskap bruker bestemte standardiserte målemetoder til å oppnå informasjon på ethvert gitte emne, hovedmålet til å avgjøre konsekvenser av resultater i deres data. Vitenskapelig måling holder ikke når det gjelder bevissthet, fordi vitenskap forstår ikke Det Totale Sinnet eller tar gunnene i betraktning. Vitenskapslovene som de er forstått er derfor begrenset og vil forbli det, uansett hvor mye fremgang er gjort eller opplyst vitenskapen, helt til bevissthet tas i betraktning og Det Totale Sinnet er forstått. Vitenskap har likevel hatt en stor innvirkning på vårt nåværende verdensbilde, og Vedanta har ingen strid med det, som et kunnskapsmiddel for objekter, men det er ikke gyldig kunnskapsmiddel til bevissthet.

Oppdraget til vitenskap er å observere og måle det materielle universet. For at noe skal kvalifisere som verdt å studere, må den ha egenskaper som er observerbare og målbare. Kunnskapsmiddelet til vitenskap er persepsjon og slutning, og det er ikke ment for å bli brukt til noe annet enn objekter. Mens undervisningen på tilsynekomster av skapelsen og hva det betyr som undervist av Vedanta vil definitivt ikke interessere de fleste fysikere, faktumet er at kvantefysikk, rådende teori i vitenskap og hva den peker på, sier akkurat det samme som hva Vedanta sier. Hva kvantefysikk peker på er at bevissthet er substansen og at den materielle virkelighet er ikke materiell, men består av bevissthet.

Kvantefysikk beviser at observasjonen av et objekt umiddelbart kan påvirke atferden eller et annet stort fjerntliggende objekt, selv om ingen fysisk kraft er brukt, kalt for sammenfiltring. Da dette peker mot ikke-dualitets virkeligheten forekommer ikke for vitenskapsmennene selvfølgelig! Kvantefysikk beviser at objekter kan være to steder på samme tid og objektet blir bare en virkelighet over dens observasjon. Verste av alt, det virkelige skjelettet i skapet av vitenskap er at kvantefysikken benekter eksistensen av en fysisk virkelig verden uavhengig av dens observasjon, et veldig ubehagelig fakta, som stirrer vidåpent i vitenskapen sitt fjes, uansett hvor mye den ønsker å late som at den ikke er der.

I ordene av Pascual Jordan, en av grunnleggerne av kvanteteorien: «Observasjoner forstyrrer ikke bare hva som er målt, de produserer det.» Hva som er interessant er at kvantefysikk som en teori fungerer perfekt, hvorvidt eller ikke en tror på hva den beviser, som er nøyaktig hva Vedanta sier om bevissthet. Den praktiske anvendelsen av kvantefysikken har endret vår verden, likevel hva kvantefysikken roper ut og peker på at bevissthet er essensen, men faller for døde ører. Vitenskapsmenn, som har åpnet opp om hva dilemmaet kvantefysikk utgjør for vitenskap (Amit Goswami, Self-Bevisst Univers, Robert Lanza, Det Biosentriske Universet):

Bevisstheten skaper universet

Begrepet biosentrisme kommer fra latin, og betyr noe slikt som «livet i sentrum». Det er en teori som omfatter hele universet, og dikterer at det er livet som skaper universet, ikke omvendt. En tenker seg med andre ord at det er en persons bevissthet som skaper formen og størrelsen på universets

gjenstander.

Den berømte filosofen Kant er inne på det samme. Han hevdet at vi ikke kan si noe om tingene i seg selv, bare hvordan vi oppfatter dem. Lanza bruker en blå himmel som eksempel, og sier at cellene i en persons hjerne kan forandres slik at himmelen ser grønn eller rød ut.

I teorien kan vi hevde at en blå gjenstand, for eksempel, i virkeligheten er alt annet enn blå, da blå er den fargen som ikke blir absorbert, men reflekteres (avvises) og treffer øyet vårt.

- Til syvende og sist: Hva du ser kunne ikke eksistere uten bevisstheten din. Vår bevissthet gir mening til verdenen, skriver Lanza.

Scott M. Tyson, Det Uobserverbare Universet og andre vitenskapsmenn, som blant annet David Bohm, Lothar Schafer og Rupert Sheldrake er inne på noe, men fortsatt misforstår de og tror at den uavhengige observatøren er sinnet, som er bevisst, istedenfor en forståelse av at sinnet er et objekt kjent til bevissthet, den ene (og eneste) observatøren. Sinnet er ikke noe mer enn livløs linse hvor bevissthet er projisert.

Mange New Age-teorier har dukket opp rundt de samme misforståelsene av kvantefysikk og skaper pseudo-vitenskapelig sludder, bøker som The Secret (Hemmeligheten) florerte av ubetydelige tolkninger av kvantefysikken, hvor en kan påvirke eller kontrollere den fysiske verden med ens tanker og handlinger. Her er Vedanta fullstendig enig med vitenskapsmannens avsky av slike ideer. Som forklart avslører Vedanta at selv om den tilsynelatende virkelighet ikke er virkelig, eksisterer den og den er styrt av lover eller dharmar som regjerer den. Hvorvidt en er selvrealisert eller ikke, gjelder disse lovene deg. Det Totale Sinnets skapelse tar hensyn til hele eksistensfeltet og kan ikke bli manipulert av vilje, som forklart av karma yoga-undervisningen. Karma yoga er en holdning en anvender til enhver tanke eller handling. Du kan foreta passende handling til enhver gitt situasjon for å oppnå maksimal sjans til å få de resultater du ønsker, men du har ikke ansvaret for resultatene. Eksistensfeltet (Det Totale Sinnet) har ansvaret.

Sannheten er at den virkelige kvantegåten er mer merkelig og mer dyptgående enn hva den vitenskapelige eller spirituelle arenaen får ut av den. På grensen hvor fysikk ikke lengre tvinger konsensus, er betydningen av kvantefysikken ganske kontroversiell og heftig debattert: Uheldigvis, ikke med et kunnskapsmiddel som kunne forklare det hele, som med Vedanta. Flere og flere vitenskapsmenn kommer ut av skapet, så å si, for å snakke om det. Det er mange berømte vitenskapsmenn, som har sett til Østen for svar, som med Erwin Schrødingen, som flørtet med Vedanta. Dessverre er vitenskap uten selvkunnskap, slik det er praktisert nå, sammen med alle andre tolkninger av sannhet, fortsatt bli misforstått.

For å sitere vitenskapsmannen Eugene Wigner, Nobel prisvinner for hans bidrag til kvantemekanikk og atomfysikk: «Når området av fysisk teori var utvidet til å omfatte mikroskopiske fenomen gjennom skapelsen av kvantefysikk, kom konseptet av bevissthet i forgrunnen. Det var ikke mulig å utforme lovene av kvantefysikk i en samsvarende måte uten referanse til bevissthet.»

John Hagelin – Bruce Lipton – Candace Pert

Student: Er de fem elementene som utgjør mayas (skaper og skapelse) grunnmur og all materie allegorier eller bør jeg være i stand til å finne samme ide i vitenskap?

Vedanta-lærer: Det er ingen allegori. Det er ren logikk. Vitenskap har langt igjen til å nærme seg enighet med denne åpenbare sannheten, og det er mye mer opplyst tilnærming i disse dager. Noen vitenskapsmenn, som professor Bruce Lipton har spesielt gått langt for å bevise dette gjennom hans forskning i biogenetikk. Han beviste kategorisk at vi ikke bare er et produkt av våre gener, men at vi også er et produkt av vårt miljø. Han utviklet og beviste epigenetikk-teorien og jeg anbefaler folk å lese noe fra han, som med boka Tro, Dogmer og Biologi. Professor Candace Pert har også gjort en flott jobb i hennes forskning, Emosjonelle molekyler. Det er flere vitenskapsmenn, som jobber for å bevise at bevissthet er essensen for all eksistens. John Hagelin, som prater om superenhetsstringteori,

som essensen av væren eller eksistensen. Problemet med de fleste vitenskapsmenn, selv de mest opplyste, er at de ikke helt forstår Det Totale Sinnet, Skaper og Skapelse.

John Hagelin - Enhetsfelt - Holografisk prinsipp - Ormehull - Bevissthet

I Workshop 2 før-kongress Science And Non Duality, San Jose California 2014:

John Hagelin hadde workshop om bevissthet gjennom kaninhullet (uttrykk lånt fra Alice i Eventyrland og dokumentaren *Hva i huleste vet vi* hvor Hagelin deltok i - What the Bleep). Hagelin har i yngre dager jobbet litt i det berømte stedet CERN i Sveits. Idag er han sjefsvitenskapsmann i organisasjonen, David Lynch Foundation, som hovedsakelig er opptatt av transcendentale meditasjon og undervisning av dette i USA.

Hagelin har vært her i lang tid, men har dessverre en begrenset versjon av bevissthet. Han er så nærme, men likevel så langt unna svaret på hva bevissthet er. Vitenskap kan ha kommet nærmere til å forstå bevissthet, men den tar den for å være noe vi har enn vi er, en slags fjerde tilstandsnivå. Bevissthet er ikke en tilstand, den forårsaker alle tilstander. Hagelin har ingen selvkunnskap eller veldig lite av den. Hans språk er erfaringsbasert, han er en yogaperson og Maharishis store person i USA. Han fjerner ikke den som mediterer (handleren).

Vitenskap har ingen satya (det som er uforanderlig og står alene uavhengig noe annet)/ mithya (det som er foranderlig og er avhengig av noe annet for å eksistere) undervisning. Hvordan skal en klare seg uten en kunnskap å negere handleren, personen og verden? Ikke mye, med unntak av å kile sinnet litt. Uansett har Hagelin vært til inspirasjon på min vei til å forstå og realisere hva bevissthet er. Emner som Hagelin berørte var sammenkobling over avstand, tid-rom ormehull (sorte hull) og hjernen blant annet.

Et interessant spørsmål Hagelin prøvde å svare på: Hvordan kan menneskehjernen få tilgang til enhetsfeltet, som vi alle er en del av? Hagelin nevnte forskning fra Maldacena og Susskind som antok at kvantesammenfiltrering skjer gjennom ormehull og var innom emner som sorte hull, singularitet, string teori, mørk energi (anti-gravitet, vakuum m.m.)

Det er fasinerende teorier som Hagelin kom med og Leonard Susskind har kommet blant annet ut med en bok, som er verdt å lese - som har med svarte hull, informasjon og String-teori revolusjonen - Holografisk Univers.

Bevissthet trenger ingen validering

Døden er bare en erfaringsendring, ikke noe mer. Du er alltid her, du har alltid vært her og du vil alltid være her. Det trengs ikke å bevise at jeg er bevisst, fordi det er selvvinnlysende. Fra våre analyser av bevissthet, oppdager vi at det er eksistens, hva er. Hvis jeg spør om du har en tvil om hvorvidt du eksisterer eller om du er bevisst, vil du aldri svare bekreftende. Det må være rimelig å si at ingen har noensinne fortalt deg at du eksisterer eller at du er bevisst. Disse fakta trenger ingen åpenbaring, fordi de er selvvinnlysende.

Hvert objekt trenger å bli validert av bevissthet, meg, men bevissthet i seg selv krever ingen validering. Som nevnt ovenfor er det ikke mulig at jeg kan vite noe om jeg ikke er bevisst. Du kan negere alle objekter, men du kan aldri negere den som vet, fordi den som vet må være der til å negere noe. Bevissthet beviser eksistensen av alt. Siden den er evig eksisterende, må eksistensen være dens grunnleggende natur. Det er ikke to eller flere eksistenser. Vedanta sier at det bare er en, og den er ikke-dualitet. Hvis bevissthet er lånt fra en annen kilde, ville den ikke vare. Vi vet den er den eneste tingen som varer. Alt annet, alle objekter kommer og går. Hva som er lånt er ikke-essensielt. Hva som er grunnleggende er essensielt. Essensielt betyr at ingenting eksisterer uten bevissthet.

Knepet er å forstå hva det betyr å være bevisst. Deri ligger all den ignoransen og all den undervisningen. Skeptisisme er bra, så lenge du ikke forelsker deg i dine tvil.

Vedanta dekker alt

Vedanta dekker alt: Kosmos, psyken og ren bevissthet, mens derimot materiell vitenskap bare dekker kosmos og psykologisk vitenskap dekker psyken. Verken materiell vitenskap eller psykologisk vitenskap forstår forbindelsen mellom dem, enda mindre om bevissthet, fordi deres felter og undersøkelsesmetodikk er gjensidig avvisende. Som mennesker er vi en kombinasjon av bevissthet (noen sier ånd) og materie og eksisterer i en rekke komplekse verdenslover og krefter. For å forstå oss selv så trenger vi et fullstendig/ komplett kunnskapsmiddel.

Vedanta har ikke bare med å realisere hvem du er bakenfor objekter, som viser seg i deg. For å være sikker, er denne kunnskapen Vedantas essens, men du kan ikke leve som bevissthet i verden av objekter, med mindre du kjenner til hva objekter egentlig er, og hvordan bevissthet og objektene det erfarende individet og erfaringsområdet fungerer sammen.

Vedanta er kunnskapen av tre ordener av den ene ikke-dualitetsvirkeligheten :

- 1) Ren bevissthet med (Isvara) og uten (paramatma) kapasiteten til å skape.
- 2) Materielle objekter (jagat)
- 3) Individet (jiva). Vi kan si at individene/ personene er små bunter behovsvillig bevissthet med forskjellige verdier og prioriteringer.

Vi trenger å forstå dem som de er. De involverer seg i verden av grove og subtile materielle objekter som er utsatt for upersonlige krefter og lover. Hvis ikke individer forstår strukturen av de objektive og subjektive verdenene hvor de lever i, da er kunnskapen deres ufullstendig og deres lidelser vil ikke avta.

Det tredje aspektet av Vedanta er ren bevissthet med og uten dens kapasitet til å skape objekter. Den er kalt for Isvara i tradisjonen, men hvis du insisterer på et Vestlig ord så kan du kalle det for Gud (Det Totale Sinn). Vi liker ikke ordet Gud fordi de vanvittige ideene mennesker har plukket opp fra religioner gjør det vanskelig å forstå. Du kan ikke si så mye om bevissthet med unntak av de objektene som viser seg i den, selv om det er den viktigste biten i det eksistensielle puslespillet. Det er veldig enkelt og mer subtil enn det mest subtile objektet. Vi kan si mye mer om bevissthet i rollen som skaper av individer, individene i seg selv og objektene som de kommer i kontakt med.

For å være fri så trenger jeg å forstå meg selv som alt, ikke bare bevissthet isolert fra objektene, som viser seg i den. Opplysthet er ingen erfaring som setter meg fri; Det er fullstendig kunnskap av meg selv som bevissthet og objektene, som viser seg i meg. Det tar tid for selvkunnskap å bli fullstendig fordi ignoranse er forferdelig seig. Du må høre på undervisningen om og om igjen og fjerne ignoranse litt etter litt.

Mange mennesker har realisert hvem de er på en erfaringsmessig måte og hevder at de er fullt ut opplyst, men vi kaller ikke det opplysthet. Disse såkalte opplyste er halvbakke, hvis du vil vite fordi de har bare delvis kunnskap om virkeligheten. Mange lever ikke moralsk riktige liv og ser ut til å nyte forvirrede søkende med besynderlig syn på opplysthet. Hvis du ikke forstår det store bildet: hvordan alt henger sammen, hvordan alt er det samme og også forskjellig så er du fortsatt ikke opplyst.

Eneste måten du kan bevise betydningen av Vedanta er å underordne ditt sinn til den og la den fjerne din ignoranse, fordi det er bakenfor rekkevidden av alle andre bevismetoder, med andre ord persepsjon og slutning.

Om Kvantefysikk, Indianere, Bevissthet og Fremveksten av en Skapelseshistorie:

Et intervju med fysiker F.David Peat om kvantefysikk, indianere, bevissthet og framveksten av en skapelseshistorie i bladet Alternativ Nettverk i 1997, som var den første katalysatoren for min interesse for de gåtefulle implikasjoner av kvantefysikk, vitenskap og emnet bevissthet. Jeg viser til noen få smakebiter av den artikkelen.

Fysikeren David Peat samarbeidet gjennom flere år med den kjente kvantefysikeren David Bohm. Han er en av forgrunnsfigurene med hensyn til utviklingen av den nye fysikken, og diskuterer i dette

intervjuet det verdensbildet den åpner for.

Peat tenker rundt forholdet mellom vår subjektive bevissthet og en eventuell objektiv virkelighet, og ser dette i sammenheng med ulike virkelighetssyn. Han hevder likevel at det både nå som tidligere er meningsløst å bygge noe verdensbilde på fysikken eller naturvitenskapene, da de alltid vil være i konstant forandring.

Bohm var opptatt av om det fantes ordnende prinsipper bortenfor tid og rom? Hva kan du si om dette?

Peat: I Newtons fysikk var rommet en slags bakgrunn som ting skjedde i, det var på en måte fiksert. Siden kom kvantemekanikken og revolusjonerte måten å se verden på. Den forteller oss at hver gang vi observerer virkeligheten, trer vi på en måte inn i den slik at den forandrer oss og vi forandrer den. Kvantemekanikken har vist oss at observasjon er en prosess som endrer de involverte partene. Likevel beholdes den gamle ordenen med tid og rom, som går tilbake til Descartes - ideen om koordinater og om at rom er sammenhengende og ikke kan deles. Dette blir tilbakevist av kvantemekanikken. På en måte hører den gamle orden, som vi fortsatt bruker når vi skriver ned ligninger, til i Newtons verden. Likevel fortsetter vi å holde fast ved den i kvantemekanikken. Jeg tror det er dette som leder til noen av de større problemene og paradoksene.

Et annet problem er tid. I fysikken har tid stort sett kun vært en størrelse i et regnestykke, men i vår direkte opplevelse derimot, handler tid om skapelse, om forandring og forvandling. Bohm var veldig interessert i tid og rom, som virkelig gir dybde til disse tankene. Han foreslo å skape en helt ny orden, ikke en ny teori eller ide, men nesten som et helt nytt språk for å diskutere ideer. Det finnes kanskje en orden som rom, tid og materie springer ut av. Det jobbet David Bohm med.

Du har også skrevet en bok kalt Synchronicity, om meningsfulle sammenreff. Dette er noe som mange sikkert opplever som et meget subjektivt tema - mener du at det kanskje også finnes en objektiv sannhet her?

Peat: Det handler om hendelser som transcenderer skillene mellom kroppen, sjelen og den fysiske virkelighet, og også kategorier som tid og rom. Det er ett enkelt fenomen som manifesterer seg på flere ulike måter.

Man kan kanskje si at dette er noe som skjer dypt inne i et menneske når det gjennomlever en krise eller en slags opplysning, og som på en måte forsvinner ut i verden og blir til fysiske objekter, drømmer og andre ting.

Det er en kjent historie hvor Jung og Freud sitter midt i en opphetet diskusjon, når det plutselig smeller i bokskapet. De blir ganske skremt og Jung sier at det kommer til å skje igjen. Like etterpå smeller det på nytt, til begge forferdelse. Det kan se ut som om hva som skjedde mellom dem på en måte fløt over og manifesterte seg i den fysiske verden.

Man kan si at jeg skaper en synkronisitet eller min krise skaper en synkronisitet, men man må også gå lenger enn det. Man må forstå at ens selv eller ens krise ikke kan skilles fra den ytre verden. Det er en hendelse som finner sted i kroppen, bevisstheten og i en verden hinsides objekter.

For spirituelt/ åndelige orienterte mennesker er dette normal tenkning, men for materialistiske mennesker virker det ganske fjernt. De kan kanskje akseptere dette på partikkelnivå, men ikke på et menneskelig nivå.

Peat: Det finnes et eksempel som jeg liker innen kvantemekanikken som dreier seg om nettopp synkronisiteter: Når man har en gruppe elektroner, kan den beskrives gjennom en funksjon, som må inneholde en symmetri, som kalles for antisymmetri. Denne antisymmetrien betyr at elektronene må innordne seg på en spesiell måte, og dette skjer uten at de kommer i nærheten av hverandre eller

sender hverandre signaler eller kommuniserer på noen som helst måte. Det er kun på grunn av denne antisymmetrien at elektronene på en eller annen måte kjenner til hverandre. Dette er hva jeg kaller et sammenbindende prinsipp, noe som går dypere enn kausalitet fordi det ikke involverer noen årsak/virkning-kjede!

Det er også slik Carl Jung beskrev synkronisitet - som en akausal forbindelse (en sammenheng uten årsak/virkning-struktur). Slik tror jeg universet er bygget opp - og vi er en del av universet. Denne urgamle synkronisiteten er et grunnleggende prinsipp i universet.

På mange måter virker det som de nye vitenskapene beviser eller peker i retning av at deler av de spirituelle tradisjonene har rett i at det finnes et grunnleggende prinsipp bak tid og rom, som virker samtidig på alle nivåer:

Peat: Jeg vil gjerne legge til en advarsel her, for jeg tror dagens mennesker ofte sier at vitenskapen har bevist både det ene og det andre, og dermed bruker det som en dekning for spirituell visdom. Jeg tror at det er farlig å bruke vitenskapen til å bevise dette, for vi snakker tross alt om vitenskapen ved slutten av det 20 århundre, og i det neste tusenåret kommer vitenskapen til å bli ganske annerledes. Den spirituelle/ åndelige tradisjonen er dypere enn det, slik at jeg ville ikke si at vitenskapen beviser noe, men heller at vitenskapen har forandret seg slik at den ikke lenger forneker noe. Den ser seg selv i harmoni og balanse med annen visdom.

Jeg har nylig snakket med en vitenskapsmann som heter Brian Goodwin. Han har startet et doktorgradsprogram på hva han kaller «holistisk vitenskap», basert på blant annet Goethes ideer. Det de gjør er f.eks. i biologien å gå ut for å være sammen med en plante en stund for å oppleve den, og så siden gå tilbake til laboratoriet og visualisere den. Slik utforsker de den mentalt, og stiller spørsmål som: -Hvorfor er den slik som den er? Hvordan er forholdene mellom stilken og bladene og blomsten? Hva gjør den? Et praktisk spørsmål til dette er: - Hva ville de medisinske egenskapene til denne planten være? Man benytter seg av et system som er basert på visualisering, intuisjon og erfaring. Studenter som Goodwin har gjort disse forsøkene sammen med, har kommet frem til en svært generell enighet om f.eks. hvilke medisinske egenskaper de forskjellige delene av en studert plante har. Deretter har de konsultert et medisinsk leksikon og funnet at deres antagelser faktisk har vært helt riktige. Dette er helt tydelig en annen form for å forandre seg, blant annet ved at den legger vekt på det intuitive. Med denne utviklingen vil vitenskapen etter hvert komme mer i balanse med den spirituelle/ åndelige virkeligheten.

Når man bringer bevissthet inn i vitenskapen snakker man da fortsatt om virkeligheten eller snakker man om ulike muligheter? Forskjellige postmoderne filosofer sier at man ikke kan kjenne den egentlige virkeligheten, at vitenskapens jakt på den ene sannheten er absurd, og at man kan kun forstå ens egne kategorier. Er det slik? Blir vitenskapen subjektive, eller er vi fortsatt på vei mot en sann virkelighet?

Peat: Det er et godt spørsmål som jeg ikke vet om jeg kan svare på. Jeg vet at fysikerne tidligere har lett etter en slags endelig løsning, en måte man kan beskrive hele universet på gjennom den ultimate ligningen. Nå som vi har begynt å diskutere bevissthet, har vi blitt klar over at vi er deltagende i hele systemet. Dette er noe som vi må ta med i regnestykket, særlig fordi man i kvantefysikken nå har blitt veldig klar over at hvordan man stiller spørsmålet er avgjørende for hva slags svar man får. Slik kommer man tilbake igjen til subjektiviteten.

Dette er et stort filosofisk spørsmål: Kan man erkjenne virkeligheten slik den faktisk er? Eller bygger vi bare ideer og konsepter?

Peat: Vel jeg tror at vi driver med en del bygging for tiden, og at det er en av grunnene til at David Bohm ønsket en helt ny forståelse av vitenskapen: Han ønsket et nytt verktøy for å jobbe med disse tingene. Dette er bra, for i den postmoderne verden er vår forståelse basert på de tingene vi har bygget inn i språket vårt og systemene våre. Finnes det andre måter å forstå virkeligheten på?

Brian Goodwin med sin holistiske fysikk prøver på sin måte, gjennom intuisjon. En annen måte å forstå virkeligheten på er gjennom kroppen. Begge disse vil tradisjonelt sett blitt tolket som subjektive, men du har tatt spiritualitet med i bildet, og i mange av de spirituelle tradisjonene mener man å ha en objektiv måte å kunne si noe om virkeligheten.

En indianerstamme snakker om å polere hjertets speil, og det gjelder å polere hjertet slik at det gjenspeiler virkeligheten nøyaktig. Det finnes andre veier og den vestlige vitenskapen har aldri diskutert dette skikkelig. Det viktige spørsmålet er egentlig hvordan disse menneskene kan begynne å kommunisere. Man spør om det kun finnes en virkelighet, om virkeligheten kun er en erfaring eller om den er en konstruksjon. Hvordan kan man snakke sammen om dette? Jeg tror at dette må begynne på et rent personlig nivå. Sett en spirituell person og en levende kunstner sammen og se om det finnes et språk som er felles for disse to. Kan den ene se hva den andre ser? For meg vil dette være dialogene med spirituelle mennesker, kunstnere, etc.

Vanligvis når jeg foreleser eller snakker med forskjellige grupper mennesker om dette, så går ikke samtalen særlig dypt. Dialogen dreier seg om at vi ser verden på denne måten, mens dere ser verden på deres måte. Vi har det eller det prinsippet og den teorien, mens dere ser saken sånn og sånn. Man går rett og slett i sirkel. Men dersom man ser på dette sammen, med virkelig innlevelse, da kan det bli ordentlig spennende. Det er dette jeg leter etter.

Dette har du gjort til en viss grad med Svartfot-folket?

Peat: Ja, de var meget interessert i en dialog, og vi fikk snakket skikkelig sammen. (En kan kjøpe boka *Blackfoot Physics – A Journey into Native American Universe* av F.David Peat på amazon.com hvor han sammenlikner og ser likheter/ ulikheter mellom vestlig vitenskap og Svartfot fysikk, filosofi og deres verdensbilde).
